C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\J_P_GAREN-Mark_Stone_51-Genetic.PDB

PDB Name: J_P_GAREN-Mark_Stone_51-Genetic
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 13.8.2002
Modification Date: 18.8.2002
Last Backup Date: 14.8.2002
Modification Number: 276

JEAN-PIERRE GAREN

MARK STONE

GENETICKÁ PAMĚŤ

1

Do pusté a divoké části Alleghan, kde se stromy ještě snažily růst, se vkrádala noc. Celou oblast před třemi stoletími vyhlásili představitelé Pozemské unie za přírodní rezervaci. Tím se vysvětlovalo, proč unikla přívalu betonu, skla a oceli, který zaplavil celé východní pobřeží země, jež se dříve jmenovala Spojené státy americké.
Noční klid narušil podivný hvízdot. O vrcholky stromů škrtla asi metrová černá koule a přistála na svažující se cestě.
Neznámý objekt znehybněl a uběhlo několik minut, kdy se zřejmě činily detektory. Následovalo cvaknutí a k zemi se sklopila dvířka.
Po kolejničkách sjel vozík a do prachu cesty cosi opatrně složil. Hned nato velice rychle zacouval do koule a ta se opět tiše vznesla. Za necelou minutu ozářil oblohu blesk a objekt se dezintegroval.
V naprostém tichu uplynuly dvě hodiny. Potom vyšel měsíc a onu věc na cestě zalil bledým svitem. Pohnulo se to. Byl to nahý novorozenec. Chlapeček.
Na cestě se však pohnulo ještě něco. K nemluvněti se kradla obrovská krysa. Z velkých měst krysy a

potkany vyhnali a ti zaplavili venkov a lesy a pustili se do urputného boje s již usedlými živočichy, které pomalu, ale jistě vytlačovali.
Krysu tvorova nehybnost uklidnila. Přiblížila se, těšíc se na chutné sousto. Opatrně tělíčko očichala, čumákem přejela po růžové pleti a vzápětí se dítěti zakousla do pravého stehna a vyrvala mu kousek masa. Spokojeně přežvykovala. Náhle se novorozencova paže pohnula a prudký úder pěstí přerazil hlodavci vaz. Paže se vrátila do původní polohy a z rány na stehně vytékal tenký proužek krve.
***
Burk Kramer seděl v transu a obhlížel les. Stroj, vlastně taková průhledná koule, se tiše vznášel na antigravitačním polštáři metr nad zemí. Kramer měl padesátku za sebou a byl to kus mužského s širokými rameny a větrem ošlehaným obličejem. Už více než třicet let dělal strážce rezervace a denně za každého počasí vyjížděl na objížďku. Jestli se někde cítil dobře, pak jedině v divočině. Rád pozoroval přírodu a ve svém rajónu znal každičký strom.
Otec ho kdysi poslal studovat, ale Kramer si nikdy nezvykl na obrovské město a betonové věžáky. Když se mu naskytlo toto místo, s úlevou je přijal.
Prudce sešlápl brzdu a dosedl na cestu. Metr před sebou spatřil nahé tělíčko novorozence.
Vyskočil z vozidla a prudce odkopl krysu, která ležela pár centimetrů od dítěte. Ani si neuvědomil, jak je to zvíře nezvykle nehybné.
"Mrchy jedny mizerný," zabručel, "za chvíli budete v tomhle lese jenom vy."
Smutně se sklonil k dítěti. Předpokládal, že bude mrtvé, protože i teď, počátkem dubna, bylo za svítání nezvykle chladno a stromy pokrývala jinovatka. Když dítě otevřelo oči a pohnulo se, trhl sebou. Neohrabaně je vzal do rukou. Neviděl na něm jediné zranění.
"Vždyť tady zmrzneš, chudáčku," řekl tiše a rozepnul si bundu ze syntetické kožešiny. Opatrně si nemluvně přiložil na hruď a opět si bundu zapnul. Pohlédl na ně a zdálo se mu, že se dítě pousmálo.
"Jestli najdu ty mizery, co tě tady pohodili," vrčel, "tak ti přísahám, že jim udělám z ksichtů sekanou!"
Vrátil se do transu a zamířil domů.
V životě ho trápilo pouze jedno - že nemají dítě. Na Zemi se porodnost přísně kontrolovala, a když se ženou konečně dostali souhlas, počít potomka už se jim nepodařilo.
Na práh domu vyšla jeho tělnatá světlovlasá žena Mary.
"Něco se ti stalo, Burku? Že se vracíš tak brzy..."
Strážce jí ukázal svůj nález.
"Pojď honem dovnitř!" zvolala. "Ten chudáček jistě umírá zimou a hladem."
V kuchyni dítě hned zabalila do vlněné přikrývky.
"Ohřej mlíko," přikázala Kramerovi a po chvíli hledání vytáhla ze skříně kojeneckou láhev.
"Kde se to tady vzalo?"
"To mám ještě z doby, kdy jsme si mysleli..."
Nalila do láhve mléko a přiložila nemluvněti dudlík ke rtům. Dítě začalo lačně pít.
"Ten má ale apetýt!" zvolal Burk. "Takže to zajedu ohlásit, aby zahájili pátrání."
Mary k sobě dítě přitiskla.
"Těm, co ho opustili, ho nevydám. A když už tam jedeš, přivez oblečení, další dudlíky, a hlavně mlíko."
Kramer kývl hlavou a vyrazil na cestu.
Za půl hodiny dorazil do městečka, k němuž příslušel jeho rajón.
Velitel lesní stráže byl snědý suchý mužík. Když si vyslechl Burkovo hlášení, prohlásil: "Takový nesmysl jsem v životě neslyšel! Ale nás se to v žádným případě netýká. Jdi s tím na policii."
Kramer s pramalým nadšením vešel na policejní stanici. Svůj příběh musel vyprávět dvakrát, nejdřív policistovi u příjmu a potom veliteli, který z toho neměl pražádnou radost.
"Dovezte to dítě na středisko, ať ho vyšetří a vyfotí. Já zatím uvědomím pátračku."
"A co s ním, než se něco zjistí?"
"Můžeme ho na pár dní hospitalizovat. A pak ho šoupnem do jeslí."
Kramer zaváhal. "My bychom si ho s Mary radši nechali."
Policista pokrčil rameny. "Jak myslíte, ale na vyžádání úřadů ho budete muset vždycky ukázat."
Kramer pak odjel domů obtěžkán nákupy. Odpoledne se do městečka vrátil i s Mary, která hrdě nesla

mimino. Na středisku více než hodinu čekali, až dítě vyšetří. Konečně se ve dveřích ukázal lékař. Nedočkavě vstali.
"To je k nevíře!" vrtěl hlavou. "Ten prcek je v naprostém pořádku, zima mu nijak neublížila. Nemá ani rýmu!"
"Kolik mu tak může být?"
"Řekl bych ne víc než deset dní. Jizva po pupeční šňůře se ještě pořádně nezacelila. Podle mě by neměl být problém matku najít."
"A kdyby se nenašla... Podpořil byste naši žádost o adopci, pane doktore? Povolení máme, ale žena už neotěhotněla."
"Udělám, co půjde, pane Kramere, ale zázraky nečekejte. Taky je možné, že nějaký magor to dítě unesl z porodnice a matka je teď strachy bez sebe."
***
Kramer se opět dostavil na policii. Od nálezu na lesní cestě uplynulo šest neděl. I když policie dělala, co mohla, rodiče nezjistila. Událost se dva dny těšila zvýšené pozornosti médií a pak zapadla.
Policista ukázal na svazek papírů.
"Dneska jsem dostal instrukce. Vyšetřování se zastavuje a vaše žádost o adopci byla vyřízena kladně. Stačí jen podepsat tyhle formuláře. Jaké mu dáte jméno?"
"Silvanus, protože jsem ho našel v lese. Víte, to byl bůh lesa..."
Policistu původ jména absolutně nezajímal a lhostejně je zapsal do formulářů.
"Tak hodně štěstí, pane Kramere, a doufám, že to bude dobrej syn."

2

Léta míjela v klidu a pohodě. Když bylo Silvanovi šest, začal chodit do školy. Učil se výtečně.
Když mu bylo devět, stala se zvláštní věc. Jak už tomu tak často bývá, dobří žáci bývají terčem posměšků a šikanování starších a silnějších.
Jednoho březnového odpoledne vzali Silvana mezi sebe dva dvanáctiletí hoši.
"Půjdem na procházku. Co ty na to?"
Silvanus by byl velice rád odmítl, ale kluci ho popadli za ruce a odvlekli ho s sebou. Byli mnohem silnější a o hlavu vyšší než on.
Odtáhli ho stranou do křoví.
"Nedáváš bráchovi opisovat," řekl jeden, "a minulý týden měl kvůli tobě průser. A tak se připrav na nakládačku."
Vrazil Silvanovi facku a ten se svalil na zem. Rozplakal se. Pak mu ti dva zkroutili ruce za zády a přimáčkli ho obličejem k zemi. Nesnesitelně ho rozbolela hlava a jako ve snách slyšel:
"Teď ti zlomíme ruku, aby sis to dobře pamatoval, a jestli nás práskneš řediteli, tak si tě najdem a rozkopem ti hubu."
Vtom se v Silvanovi cosi vypnulo a bolest ustala. Měl pocit, jako by se mu ve svalech rozlévala úleva a jako by bolest pomíjela. Zvolna se zvedl a oba mizery ze sebe setřásl. Tvář se jim křivila námahou, jak se ho snažili udržet. Trojice na okamžik znehybněla a pak útočníci povolili. Odskočili a tupě na Silvana civěli. Jako by se mu vůbec nic nestalo!
Když se trochu vzpamatovali z překvapení, zmocnil se jich šílený vztek. Jeden se na Silvana vrhl rovnou a druhý popadl pořádný klacek. První kluk měl pocit, že narazil do zdi, a vyfasoval takovou ránu, že mu praskl ret a on přistál úplně tupý na zemi. Druhý se snažil po Silvanovi ohnat klackem, ale udeřil jen do prázdna. Schytal zato úder do obličeje a napůl ztratil vědomí.
Silvanus byl konečně volný a rozběhl se, aby ještě chytil školní autobus. Nikdo mu tenkrát neměřil čas, jinak by zjistil, že ten desetiletý chlapec překonal světový rekord na čtyři sta metrů.
Událost měla dohru za dva dny. V ředitelně.
"Lituji, pane Kramere," řekl přísný šedovlasý ředitel školy, "ale dva rodiče si stěžovali na vašeho syna, že je surový. Nevšiml jste si na něm včera a předevčírem něčeho zvláštního?"
Burk Kramer byl z předvolání celý vyplašený. Zamyslel se.

"Ne, pane řediteli. Silvanus je nesmírně klidné a tiché dítě a překvapuje mě, že by se pral jen tak."
"Choval, se ty dva dny stejně jako jindy?"
"Řekl bych, že jo. Vždycky mu chutná. Předevčírem mu chutnalo víc než jindy. Myslel jsem si, že pak už nebude večeřet, ale ládoval se i večer."
"Nebyl potlučený?"
"Nevšiml jsem si. Silvanus ještě nikdy nemarodil. Ani rýmu neměl. A navíc všechny odřeniny a rány se mu vždycky hrozně rychle hojí."
Burk se otočil k synovi, který tiše seděl vedle něj, a dodal: "Proč se ho jednoduše nezeptáme, jak to bylo?"
"Později," odvětil suše ředitel. "Nejdřív provedeme konfrontaci." A pozval do místnosti oba uličníky s rodiči.
"To mi chcete namluvit," řekl pochybovačně Burk, "že můj syn ztřískal tyhle dva? Vždyť jsou o hlavu větší než on!"
Ředitel z toho byl poněkud rozpačitý a vyzval "oběti", aby celou záležitost vysvětlily.
"Zmlátil nás! My ho chtěli jenom postrašit. Nic víc. Nechtěli jsme mu ublížit."
Ti dva nikdy nepochopili, proč takřka současně dostali od rodičů pohlavek.
"Promiňte," omlouval se otec jednoho z nich. "Tuhle prkotinu si s nimi vyřídíme doma. Naši synátoři se porvali mezi sebou a jako výmluvu si vymysleli tuhle směšnou historku."
Odešli a Silvanus za nimi jen nechápavě hleděl. Stále ještě si nedokázal vysvětlit, jak se těch dvou dokázal zbavit. Znepokojovalo ho to, ale soudil, že bude mnohem rozumnější, když o tom nebude mluvit před dospělými. Jejich chování ho často mátlo. Dál tedy tiše seděl a poslouchal, jak se otec baví s ředitelem.
"Víte, jsem rád, že se to vyřešilo takhle, pane Kramere," řekl ředitel. "Silvanus je náš nejlepší žák a vypadá to, že dokončí první stupeň o dva roky dřív. Hodně se doma učí?"
"Neřekl bych. Ale má vynikající paměť. O sobotách a nedělích jezdí se mnou na objížďky a myslím, že rezervaci zná už lip než já."

3

Burk Kramer se zastavil před impozantní newyorskou budovou, v níž sídlila Astronautická akademie. Naposledy byl v té betonové džungli jako mladík a necítil se zde dobře. Oddychl si, že jsou konečně na místě, a otočil se k synovi.
"Takže tohle bude tvůj budoucí domov. Byl bych radši, kdybys to vzal za mě v rezervaci, ale ty toho víš už teď až příliš. A pak, nemám právo ti určovat, co máš dělat. Je to tvůj život."
Od podivného nálezu na lesní cestě uplynulo dvacet let a Silvanus vyrostl v pohledného statného mladíka. Měl pravidelné rysy a černé vlasy a v pomněnkově modrých očí se zračila ještě dětská svěžest. Maturoval s vyznamenáním, a když si měl vybrat, co chce dělat dál, bez váhání se přihlásil na přijímací zkoušky na Astronautickou akademii. Byly to ty nejtěžší zkoušky - na tuto vysokou školu se taky hlásili jen ti nejlepší z celé Pozemské unie.
Zpočátku nikdo z examinátorů tomu mladičkému uchazeči z hor, bez protekce a styků ve vlivných vládních nebo průmyslových kruzích, nedával valné šance.
Jenže ten mladý divoch měl k jejich nesmírnému překvapení ve všech oborech ty nejlepší výsledky. Zdálo se, že má vlohy nejen na matematiku, ale i na fyziku, astronomii, biologii a že neuvěřitelně snadno chápe i ty nejsložitější teorie. Při přijímacích zkouškách získal nejvyšší počet bodů.
Silvanus byl celý rozrušený a nedočkavý. Viděl, jak ostatní už vcházejí do školy.
"Díky, tati, že jsi mě doprovodil," řekl. "I mně budou stromy chybět, ale přijedu, jen co dostaneme první vycházku. To ti slibuju."
Potom odhodlaně vystoupil po schodech ke vchodu a podal dozorčímu robotu povolávací rozkaz. Robot mu ho vyměnil za několik magnetických karet. Po chvíli hledání našel malou celu, v níž měl bydlet. Jakmile si vybalil věci, odebral se do amfiteátru na slavnostní zahájení ročníku. Cestou spatřil několik tváří známých z přijímacích zkoušek.

Následující dny se dostal do takového kolotoče, že ani neměl čas přemýšlet. První ročník proběhl bez problémů, až na jeden případ, který Silvana dost překvapil a který si zaslouží, abychom se o něm zmínili. Kromě přednášek bylo na akademii i dost tělesné výchovy a výcvik v zacházení se všemi druhy zbraní. Důstojník vyslaný na průzkum neznámé planety se musel umět ubránit všem útokům.
Toho dne se pořádala soutěž v boji beze zbraně, jejíž výsledek se započítával do celkového hodnocení. Silvanus postoupil do finále a jeho posledním soupeřem byl obrovský snědý student s opičím obličejem. Zápolili skoro čtvrt hodiny. Silvanus svou menší sílu a nutno přiznat i méně vypracovanou techniku kompenzoval rychlejšími reflexy.
Rozhodčí se už díval na stopky. Za pár sekund chtěl zápas odpískat jako nerozhodný, čímž by si soupeři rozdělili body napůl. Silvanův soupeř Mac pochopil, oč jde. Ve vědeckých disciplínách dosahoval jen průměrných výsledků, a tak se mu hodil každý bod, aby postoupil do dalšího ročníku. Hrál tedy vabank. Surově zaútočil, spoléhal na svou váhu a větší sílu. Na zlomek sekundy si už myslel, že vyhrál, jenže Silvanus se nedal překvapit: hbitě uhnul a kontroval kravatou. Kdyby ho rozhodčí nezastavil, zřejmě by Makovi zlomil vaz.
"Kramer vyhrává," řekl lhostejně instruktor a něco si načmáral do notesu.
Zpocený Silvanus si šel pro ručník a ostatní mu tleskali. Mac se netěšil zvláštní oblibě, příliš se vytahoval svou silou a řada chlapců byla docela ráda, že konečně jednou dostal za vyučenou.
Za všechno zřejmě mohl ten jásot a potlesk. Maka náhle popadl neovladatelný vztek. Přiskočil ke zdi, strhl z ní dýku, s níž se cvičil zápas bodnými zbraněmi a s níž se i házelo. Prudce zaútočil na Silvana, který byl k němu obrácen zády a klidně si otíral obličej.
Instruktor to celé sledoval vytřeštěnýma očima a nezmohl se ani na varovný výkřik.
Silvanus uskočil o vteřinu dřív, než se mu dýka zabodla do zad. Pouze mu škrtla o trup a na kůži zanechala krvavou stopu. Rozběhnutý Mac zavrávoral a prudká rána do šíje ho srazila k zemi. Byl v bezvědomí, ještě než dopadl.
Náraz na podlahu v tělocvičně ještě dlouho doznívál do ticha, které se rozhostilo. První se vzpamatoval instruktor. Ukázal na dva kadety a nařídil jim:
"Okamžitě toho pitomce odneste na ošetřovnu."
Potom otřel Silvanovi krev.
"A vy si zajděte za doktorem Mac Gregorem, než ztratíte ještě víc krve. Já musím tento politováníhodný incident ohlásit generálu Khovovi. Nemyslím, že z toho bude mít radost."
"Půjdu se Silvanem," přihlásila se rusovlasá dívka. "To zranění je možná hlubší, než si myslíme."
Hodila Silvanovi bundu přes ramena a vzala ho pevně kolem pasu.
Doktor Mac Gregor už dávno překročil šedesátku. Byl to šlachovitý muž, který neměl na těle ani gram přebytečného tuku. Krátce pohlédl na mladíka na vyšetřovacím stole a usmál se.
"Pěkná rána, mladý muži, ale měl jste kliku. Kdybyste se na poslední chvíli neotočil, bylo po vás."
Ošetřil Silvanovi ránu antiseptikem a nasadil lokální anestetikum.
Bolest zakrátko pominula.
"Pane doktore, co se podle vás teď stane s Makem?"
"Asi ho vylejou z Akademie. On už byl omyl, že ho vůbec přijali. Testy nestály za moc. Ale chtělo to tenhle průšvih, aby se ucpala huba těm hlavounům, co ho chránili před Khovem."
"Chudák," vzdychl si Silvanus.
Doktor, který právě začínal šít, se zarazil.
"Nebuďte tak směšně přecitlivělý, kadete. Tenhle incident, který je pro vás jistě bolestivý, aspoň zachrání několik životů. Než mě přidělili na Akademii, lítal jsem třicet let a moje nohy šlapaly po hodně planetách. A věřte mi, vesmír žádnou chybu neodpouští. Když v kritické chvíli jeden člen posádky selže, ohrožuje všechny ostatní. Už proto by neměl na akademii zůstat. Až vás vyřadí, vaši budoucí parťáci se musí na vás spolehnout stejně jako vy na ně. Bezvýhradně."
Mac Gregor došil a přiložil na ránu náplast.
"Přijďte si za týden, vytáhnu vám stehy. Dneska večer si odpočiňte, a ne abyste podlehl půvabům té pěkné zrzky. Koukám, že na vás letí, což?"
V noci Silvanus nemohl usnout. V hlavě se mu neustále přemílaly události uplynulého dne. Makův zrádný

útok vůbec nepostřehl, a přesto se mu jakousi náhodou vyhnul. Prostě vycítil nebezpečí. Ve zlomku vteřiny se mu zdesateronásobily smysly. Slyšel, jak dýka krájí vzduch, a cítil soupeřův pot. Jakýsi instinkt ho přinutil uskočit, aniž si to mozek stačil uvědomit. A bolest vnímal, teprve když Mac ležel na podlaze. Nyní mu všechno připadalo směšné, ale nemohl se ubránit nepříjemnému pocitu. Nakonec přece jen usnul.

Nazítří se vzbudil v obvyklou hodinu a překvapilo ho, že ho bok vůbec nebolí. Mac Gregor ho sice na celý den osvobodil z výuky, ale vzhledem k tomu, že se cítil skvěle a ve formě, připadalo mu zbytečné, aby zmeškal přednášky.

Než vstoupil do sprchy, podíval se na náplast, která se trochu odchlípla. Opatrně ji odlepil a překvapeně zůstal zírat. Rána se zajizvila a zbyla po ní jen uzounká růžová čára. Nit zůstala přilepena na náplasti. A to mu chtěl Mac Gregor vytáhnout stehy až za týden! Celý zmatený se oblékl a šel na přednášku, kde mu ta zrzka s naprostou samozřejmostí držela místo.

"Díky, Marion," řekl a s úsměvem se posadil.

Zatím se všem milostným dobrodružstvím vyhýbal, ale teď měl pocit, že trocha ženské společnosti by ho mohla přivést na jiné myšlenky.

O týden později se na chodbě potkal s Mac Gregorem.

"Tak co, chlapče, jak to vypadá? Ani jste se nestavil, abych vám vyndal stehy."

Silvanus se mu chtěl zpočátku svěřit, ale pak si to rozmyslel. Takže nakonec jen zabručel: "Promiňte, doktore, ale mám přítelkyni, dělá v nemocnici a včera mi je vytáhla. Odvedl jste dobrou práci. Ta jizva je dokonalá."

Doktor se dál nevyptával, pouze ho plácl do zad a rozesmál se.

"Chlape zatracená! Řekl bych, že vám je vytahovala v posteli, co? Vy prostě dovedete spojit příjemný s užitečným..."

4

Kapitán Irwin Stocks se na okamžik zahleděl na stovku mladých lidí, kteří stáli před ním v pozoru. Bylo chladno. Nad Himálajem právě vycházelo slunce. Ty pusté zasněžené hory byly jedním z posledních míst planety, do nichž ještě nevtrhla civilizace s celou parádou a armáda je používala jako výcvikový prostor.

"Mládenci," začal, "úspěšně jste ukončili první ročník a složili jste i bojové zkoušky. Dneska vás čeká zkouška vytrvalosti, ta nejtvrdší ze všech. Dvě hodiny budete pochodovat ve velké nadmořské výšce a v řídkém vzduchu. Ti, kteří to budou chtít vzdát, zapnou vysílačku a vyzvedne je helijet. Povede vás poručík Carlson, specialista na vysokohorské túry. Stačí jít jenom za ním. Pokud mu budete stačit."

Carlson byl malý a sporý, měl kulatý obličej a trochu šikmé oči. Jeho dávní předkové jistě pocházeli z této oblasti. Zasalutoval kapitánovi a zavelel:

"Jednotko, v dvojstup nastoupit! Jednotko, pozor! Pochodem vchod! Pohov! Nejde o to, jít rychle, ale dlouho, kadeti!"

Utvořil se dlouhý zástup, který pomalu postupoval po zmrzlém sněhu. Kapitán chvíli hleděl za housenkou stoupající do svahu a pak nastoupil do helijetu.

Pro Silvana, který strávil dětství s otcem v lesích, nebyl začátek zkoušky příliš obtížný. Pouze ho nepříjemně překvapil mráz. Pravidelně si musel natírat obličej ochranným krémem. Po čtyřech hodinách docela uvítal, když poručík konečně povolil zastávku. Zástup se nyní roztáhl na celý kilometr, a sotva došli poslední, Carlson se podíval na hodinky a pokračovalo se dál.

Míjely hodiny, jednotvárné, a přesto velice kruté. Poručíkův rytmus se snažilo udržovat už jen dvacet kadetů. Ostatní se roztrousili po sněhu a v dálce bylo slyšet helijet. Nakládal ty, kteří se už vzdali.

Silvanus přestal vnímat velkolepou krajinu s jiskřícími vrcholy, nic neslyšel, celou svou vůli soustředil na to, aby kladl nohu před nohu. Stružky potu na tváři mu okamžitě mrzly.

Vedle něj se skácel kolega a Silvanus tomu ani nevěnoval pozornost. Navzdory své nesmírné vůli se obával, že se zhroutí rovněž. Srdce mu zběsile bušilo a dýchání mu působilo bolest. Hlavu mu svíral kovový prstenec a chvílemi viděl barevné pruhy. Bude mít ještě sílu zapnout vysílačku? Zčistajasna mu mozkem projel záblesk a opět viděl normálně. Únava ho zvolna opouštěla a dýchal pravidelněji.

Brzy dohonil poručíka, který kráčel zvolna a pravidelně. Carlson se otočil a udiveně na něj pohlédl. Už pochodovali nepřetržitě jedenáct hodin a měli pouze dvě čtvrthodinové zastávky.
O něco později se Carlson náhle zastavil. Byla na něm patrná únava. Celý zadýchaný ukázal na jakýsi barák na sněhu.
"Chata je tamhle. Jděte napřed a nahlaste kapitánu Stocksovi, že už jdeme. Já musím počkat, až se těch pár vzadu dá dohromady."
Silvanus zasalutoval a dál klidně stoupal do svahu.
Kapitán ho přivítal na prahu.
"To je úžasné, kadete. Poprvé vidím, že někdo Carlsonovi stačil. Zasloužíte si odpočinek. A taky se najezte. Proviantu je tady dost."
Kapitán, vysoký světlovlasý muž s energickými rysy, byl převelen na akademii na přechodnou dobu, než se pro něj naskytne další průzkumný úkol. Po chvíli vyšel opět před chatu a sledoval svah elektronickým dalekohledem.
Když se konečně ukázal Carlson s deseti vytrvalci, vrátil se do chaty. Čekala ho zvláštní podívaná. Silvanus pořád ještě seděl u stolu a kolem něj se vršila hromada prázdných konzerv.
"Koukám, že vám cestou vytrávilo, ale nikdy bych neřekl, že člověk toho dokáže sníst tolik najednou."
Silvanus se začervenal a provinile sklouzl pohledem na konzervy.
"Já taky ne, pane kapitáne, ale pořád mám hlad."
"Jděte si lehnout, budete potřebovat sílu na další zkoušku."
Chata se postupně zaplňovala. Někteří byli tak vyčerpáni, že se svalili na podlahu a rovnou usnuli. Kapitán si nakonec odškrtl poslední jméno na seznamu a oddechl si úlevou. Všichni buď došli, nebo je odvezl helijet.
"Operace skončila," oznámil do vysílačky. "Můžete se vrátit na základnu. Zítra nashle." Obrátil se k podřimujícímu Carlsonovi. "Jsou pěkně zřízený. Měl jste jim dát víc zastávek." "Naším úkolem je vybrat ty nejlepší, a ne si hrát na andělíčky strážníčky," ohradil se poručík.
"To vím," povzdychl si Stocks, "ale tímhle stylem tu zkoušku nikdo neudělá, jedině snad ten Kramer."
"Řeknu vám, že mě překvapil," přiznal Carlson. "Jednu chvíli jsem si myslel, že končí, a pak se najednou rozešel, jako by se už nikdy neměl zastavit. Musel mít nějaký speciální výcvik, jinak to není možný."
"Ve spisech nic takového není. Jen to, že pochází z Alleghan a že dětství strávil s otcem, který je strážcem rezervace."
Poručík se usmál: to byl přímo balzám na jeho poraněnou ješitnost, on sám totiž pocházel z Tibetu.
"No jo, horal! To jsem si mohl myslet! Já to pořád říkám, že chlapa dělaj hory, a ne nějaký slabošský města!"
Kapitán, který se narodil v newyorské aglomeraci, byl natolik dobře vychovaný, že na to nic neřekl.
***
Při druhé zkoušce šel v čele kapitán Stocks a za ním poručík Carlson. Silvanovi udělal spánek dobře a kráčel hned za nimi. Ráno se vzbudil naprosto odpočatý, tělo ho vůbec nebolelo. Důkladně se nasnídal a spořádal přitom porci pro čtyři muže. Ta nedojedenost ho mátla, ale radši na ni nemyslel.
Kapitán nasadil rozumné tempo a většina kadetů mu celkem bez velké námahy stačila. Skupina právě přecházela obrovský zasněžený ledovec.
Silvanus měl najednou podivný pocit. Jako by slyšel duté praskání. Instinktivně chytil Stockse za loket, zapomínaje na vojenské předpisy.
"Stůjte, pane kapitáne, před námi je nějaké nebezpečí."
Stocks se zaraženě zastavil a pozorně si prohlížel sníh.
"Blbost," poznamenal Carlson. "Jdeme dobře. Šel jsem tudy nejmíň desetkrát a nikdy se nic nestalo. Řekl bych, že náš mladý přítel je unavený a myslí si, že si vymůže zastávku navíc."
Stocks se na Silvana pozorně podíval. Nepřipadalo mu, že by byl nějak udýchaný.
"Co je tam, Kramere?" zeptal se ho.
"Já to nedokážu vyjádřit, pane kapitáne. Jako bych slyšel nějaké praskání."
"Že by měl horskou nemoc?" nadhodil Carlson.
"Možné to je," řekl Stocks, "ale stejně bych dal přednost jistotě. Jděte to prozkoumat, ale připoutejte

se."
Poručík se jen ironicky ušklíbl, ale poslechl. Z batohu vytáhl nylonové lano, udělal smyčku, dal si ji přes prsa a druhý konec lana hodil Silvanovi.
"Držte to! Až se dostanu na konec, můžu vás za sebou táhnout," zasmál se.
Za veselého pohvizdování se od nich vzdálil asi dvacet metrů. Vtom se ozval tlumený rachot a poručík jim zmizel z očí. Před nimi zela obrovská trhlina. Lano se náhle napnulo a Silvanus měl co dělat, aby ho nestrhlo za Carlsonem. Kapitán naštěstí okamžitě zareagoval a pomohl mu.
Hned k nim přiskočili čtyři další a vystřídali je. Silvanus si třel odřené dlaně a Stocks se opatrně přiblížil k propasti, na jejíž dno nedohlédl.
Poručík visel o dvacet metrů níž bezvládně jako loutka, patrně ho omráčily kusy sněhu.
Kapitán dal příkaz, aby ho opatrně zkusili vytáhnout nahoru. Po delší námaze se jim podařilo dostat Carlsona ven a položili ho na sníh. Na hlavě měl ošklivou řeznou ránu a celý obličej měl od krve, dýchal však pravidelně. Stocks se narovnal.
"Žije," oddechl si. "Honem zavolejte helijet." Když zdravotníci naložili bezvládné tělo, kapitán se podíval na hodinky.
"Druhá zkouška skončila. Vraťte se do chaty. Helijety vás svezou do kotliny."
Silvanus napůl seděl a napůl ležel se zavřenýma očima ve stroji, který se s nimi vracel na newyorský kosmodrom. Přemýšlel. Znovu se mu před očima promítla ta rvačka se staršími kluky, k níž došlo před nějakými deseti jedenácti lety. Jakmile byl jeho organismus vystaven určitému prahu bolesti, únavy nebo nebezpečí, cosi v něm prudce zareagovalo a dodalo mu sílu, aby potíže překonal. Následovala zvýšená potřeba jídla, zřejmě aby se doplnila vydaná energie. Kde se v něm tato schopnost vzala? A hlavně - kam až může zajít, aniž by skutečně riskoval život? Povrchové zranění se rychle zahojilo, ale co kdyby byl zasažen nějaký životně důležitý orgán? Unikl by smrti? Z takových úvah na něj padala úzkost. Jaký ho čeká osud? Nakonec se nad ním slitovala únava a on usnul.

5

"Pro dnešek končíme," řekl profesor Pekov a sebral z katedry poznámky.
Konec hodiny byl přivítán jásotem a kadeti se hrnuli ven z amfiteátru.
Pekov byl zajímavý chlapík. Štíhlý, s vrásčitým obličejem a obrovským knírem. Nad očima, hluboko propadlýma do důlků, se klenulo mohutné, husté obočí. Na hlavě se mu ježil věneček šedých vlasů. Přednášel aplikovanou fyziku a právě dokončil cyklus o kosmických motorech a jejich fungování v subprostoru.
Měl namířeno do své laboratoře a vtom si uvědomil, že ho někdo sleduje. Otočil se a spatřil ostýchavého kadeta, který v ruce žmoulal pár listů papíru.
"Co byste si přál?" zeptal se suše, jak měl ve zvyku.
"Rád bych se vás na něco zeptal, pane profesore."
"Další roztržitý, který nedával pozor. Jak se jmenujete, kadete?"
"Kramer, Silvanus Kramer."
"Tak o jakou hloupost se zase jedná?" zavrčel profesor, proslulý svou chronicky špatnou náladou.
"Aby loď dosáhla rychlosti světla, používá atomový generátor a potom přejde do subprostoru. Tam jsou jejím hlavním zdrojem energie kosmické baterie. Mají však bohužel slabý výkon, což má dvě nevýhody. Loď se jednak musí často vracet do normálního prostoru, aby si dobila baterie, což ji nutí k tomu, aby používala atomový generátor, a hlavně tím ztrácí spoustu času. Dále, zatímco matematicky by měl být přechod do subprostoru takřka okamžitý, slabý výkon kosmických baterií vyvolává jakousi vazkost subprostoru, čímž na zdolání jednoho světelného roku je třeba celý pozemský den."
"Děkuji za přednášku," odtušil ironicky Pekov, "ale kam tím míříte?"
"Proč nenainstalovat generátor umělého záření, který by dodával mnohem víc energie než kosmické baterie, a pak by nebyly nutné přechody do normálního vesmíru?"
"Nikomu se to nepodařilo. Vy snad víte jak na to?"
"Já si myslím, že by to šlo, pane profesore. Tady jsem načrtl pár nápadů," podával mu student papíry,

"ale netroufal jsem si pokračovat bez vašeho názoru."
Pekov se chvíli díval na vzorce a nakonec zapíchl prst do druhého řádku.
"Tahle rovnice mi připadá poněkud troufalá!" Vzal křídu a přistoupil k tabuli. "To odporuje Brown-Korsakoffovu zákonu."
Ruka s křídou se mu rozjela po tabuli, ale vtom se zarazil.
"To je zvláštní," zabručel, "dospěl jsem ke stejnému výsledku jako vy. Zřejmě jsem někde udělal chybu. Nechte mi to tady a stavte se za mnou zítra po přednáškách."
Když přišel do své laboratoře, sedl si ke stolu, přitáhl si blok a psal. Potom přistoupil k jednomu z mnoha počítačů.
***
Ráno vešli do laboratoře dva asistenti, aby připravili pomůcky na přednášku, která měla začít za čtvrt hodiny.
"Hele, starej zase zapomněl zhasnout," poznamenal jeden.
Oba se na prahu zastavili a užasle zírali. Všechny počítače běžely, kontrolky zběsile blikaly a na zemi ležela vrstva sjetin, která svědčila o tom, že počítače pracovaly celou noc.
Profesor stál před tabulí popsanou vzorci. Byl natolik zabrán do práce, že asistenty ani nezaregistroval.
"Promiňte, pane profesore," osmělil se nakonec jeden, "ale za pět minut by měla začít přednáška."
"Jaká přednáška?" zavrčel Pekov a podíval se na hodinky. Teprve teď si uvědomil, že pracoval celou noc. "Přednáška dneska odpadá. Ať si opakují. A mně přineste kafe a sendviče a potom vypadněte."
Asistenti byli na podobné jednání zvyklí a rychle se klidili.
"A řekněte tomu studentovi, ať sem přijde."
"Jakému, pane profesore?"
Pekov si přejel rukou po čele.
"Tomu, co mi dal ty poznámky. Kramerovi, myslím."
Za čtvrt hodiny Silvanus nesměle vešel do laboratoře.
"Geniální, mimořádné!" zvolal Pekov, když ho spatřil. "Přisedněte si!" Pekov ani nevnímal, že vedle něj není, na co si sednout, a pokračoval: "Všechno jsem to po vás přepočítal. Vaše hypotéza je naprosto logická, i když jsem si zpočátku myslel opak. Ale je třeba ji dotáhnout."
Mladík vytáhl dva papíry.
"Chtěl jsem to včera dokončit, ale ty výpočty jsou jen přibližné, protože jsem měl k dispozici jen ty naše slabé počítače."
Pekov na to nic neřekl, papíry mu vytrhl a podíval se do nich.
"Přesně tohle jsem čekal," zabručel. "Jak vás tahle převratná teorie vůbec napadla?"
"Ani nevím, pane profesore. Jednou večer jsem si procházel poznámky z vaší přednášky a napadlo mě to. Jako by paměť vydolovala něco dávno zapomenutého."
"To je známka geniality," zajásal Pekov. "Ale cestou od teorie k praktické aplikaci musíme vyřešit ještě řadu technických problémů. Ve školní laboratoři to můžeme vyzkoušet na modelu. Ale kdybychom chtěli jít ještě dál, potřebujeme sponzora, nějaký velký podnik."
"Musím se přiznat, že tak daleko jsem vůbec neuvažoval."
Profesor pokračoval, jako by ho neslyšel: "Můj přítel z dětství je naštěstí generálním ředitelem Cosmos Motor Corporation. Máme stále dobré vztahy, a kdykoli se potkáme, prosí mě, abych dal tady výpověď a přešel do jeho vývojových laboratoří. Je možné, že když mu předložím vaše plány, bude souhlasit s tím, abychom je dotáhli v jeho dílnách. Už teď se tam vyrábí většina raketových motorů."
Zahleděl se na Silvana.
"Říká se o mně, že jsem excentrik a tak trochu v oblacích, ale pořád ještě mívám světlé chvilky. Jestliže se vaše teorie prokáže jako správná, a já si myslím, že ano, pak znamená revoluci v subprostorovém pohonu. Za dvacet let budou tímto motorem vybaveny všechny lodě. Bude to velký kšeft a budou se v tom točit takové peníze, až vám bude přecházet zrak. Při troše štěstí z vás může být boháč."
"Bez vaší podpory, pane profesore, nemají tyto poznámky cenu. A taky si myslím, že hlavní zásluhu na tom máte vy."
Pekovův vráskitý obličej se rozzářil úsměvem.

"Vidím, chlapče, že ani vás nezajímají materiální otázky, zřejmě proto, že jste nikdy nebyl bohatý. Ale hned od začátku bych uvítal, kdyby bylo mezi námi jasno. Pracovat budeme společně a případné průmyslové kontrakty podepíšeme oba dva a zisk si rozdělíme na polovinu."
Podali si ruce a cítili, že tento prostý pakt má stokrát větší cenu než desítky ověřených podpisů.
Silvanus od té doby trávil veškerý volný čas v Pekovově laboratoři a po měsíci usilovné práce model dokončili. Nyní s napětím sledovali kontrolní obrazovky.
"To je fantastické," vydechl nakonec profesor. "Výsledky překonávají veškerá očekávání. Ve srovnání s naším motorem budou dnešní raketové pohony něco jako pístové motory našich dávných předků. Takže se spojím s Davidem Morgenem z Cosmos Motoru. A jestli nebude škemrat o tyhle plány na kolenou, tak přísahám, že sežeru počítač kousek po kousku i s pevným diskem!"
Jednání trvala čtrnáct dní. Když byla zahájena výroba prototypu, Pekov nedal jinak, než že se jí Silvanus musí aktivně zúčastnit. Inženýři mladíka zpočátku přijali velice chladně. Ale časem se skamarádili, protože jako jediný dokázal řešit nastalé technické problémy.
Jednou večer musel hlavní inženýr Morgenovi přiznat: "Tak nadaného inženýra jsem ještě neviděl. Měl byste si ho udržet za každou cenu, pane. Někdy mám pocit, že toho ví mnohem víc než já."
David Morgen se usmál. "Už mě to taky napadlo, ale je to stejný paličák jako Pekov. Zatím buďme rádi, že práce zdárně pokračují. Kdy začnou testy?"
"Za čtrnáct dní bude hotová montáž a myslím, že tak do měsíce by mohl proběhnout první pokusný let. Ale už teď můžete klidně uvažovat o pásové výrobě a zapomenout na výrobu našich beznadějně zastaralých motorů."

6

Ředitel Astronautické akademie generál Khov seděl v křesle v čele stolu a díval se na shromážděné profesory. Byl to skoro dvoumetrový obr s vyholenou lebkou a zjizveným obličejem. Léta řídil Dálkový průzkum, ale pak ho vážná nehoda přinutila vzdát se funkce. V nynější ryze úřednické funkci se necítil o nic lip než ryba na suchu.
"Shromáždili jsme se dneska," začal stroze, "abychom rozhodli, kdo bude letošní premiant, protože dva kadeti mají stejný počet bodů."
Zalistoval ve spisu, který mu horlivý tajemník strčil pod nos, a pokračoval: "Máme tady Sama O'Connora a Silvana Kramera. Začneme prvním. Kdo hlasuje pro O'Connora?"
Ruku zvedla většina.
"Já myslím, že je to jasné," zasmál se generál, "a že jenom marníme čas. Můžete nám.to zdůvodnit?"
Slovo si vzal profesor mimozemských jazyků.
"O'Connor je solidní, vyrovnaný a dosahuje stále dobrých výsledků. Tento problém by nikdy nevyvstal, kdyby jeden z našich kolegů nedal tomu Kramerovi skutečně mimořádné známky, které mu nepřiměřeně zvedly průměr." Zle se podíval na Pekova, který si cosi čmáral.
Khov o novém motoru věděl a ušklíbl se. "Kdo je pro Kramera?"
S překvapením zjistil, že ruku zvedl kapitán Stocks. Tento důstojník stejně jako on patřil k "dálkovým". Nemohl se proto ubránit, aby na něj přece jen nedal víc než na ostatní.
"Kramer loni prokázal výjimečnou odolnost, a hlavně zachránil život řadě kamarádů. Říkejte tomu třeba instinkt, předtucha nebo obyčejná náhoda, ale ten mládenec je něčím mimořádný. Při plnění úkolu na neznámé planetě bych ho měl s sebou radši než vynikajícího posluchače, který dokáže aplikovat jen to, co se tady našprtal."
Jeho slova na generála zapůsobila. I on důvěřoval spíš instinktu než krásným teoriím.
"Je ještě někdo pro Kramera?" zeptal se.
"Samozřejmě já," zabručel Pekov. "O'Connor je vynikající posluchač, ale Kramer je geniální. Při té práci, kterou odvedl v mé laboratoři a mimo, považuji za zázrak, že zvládl i ostatní předměty. Musí být neobyčejně nadaný a odolný."
"Co dělal mimo školu, nás nikoho nezajímá," namítl profesor jazyků. "Jestliže se chce stát inženýrem, ať jde do Cosmos Motoru."

"To mu už nabízeli," zasmál se Pekov, "ale on ten pohádkový plat odmítl. Přemlouval jsem ho i já, ale toho tvrdohlavce peníze patrně nezajímají. Chce se stát astronautem."
Generál se dlouze zamyslel a potom se rozhodl:
"Dobrá, pánové. Vzhledem k tomu, že jsme nedospěli k jednomyslnému závěru, volba bude na mně. Nejprve ale chci vidět oba kandidáty."
"Čekají ve vedlejší místnosti, pane generále."
"Zavolejte O'Connora."
O'Connor byl vysoký, urostlý světlovlasý mládenec. Měl pobledlou tvář jako lidé, kteří měsíce sedí v kanceláři. Uprostřed místnosti se zastavil a předpisově zasalutoval.
"Pane generále, kadet O'Connor. Přišel jsem na váš rozkaz!"
Khov k němu zvolna přistoupil a nespouštěl z něj oči. A pak ho znenadání udeřil do žaludku. Chudák O'Connor vyjekl překvapením a bolestí a zlomil se v pase.
Generál mu hned podal ruku na pomoc.
"Promiňte, chlapče, ale to byla poslední zkouška. Vyjděte tamtěmi dveřmi, abyste se nepotkal s kamarádem."
Vešel Silvanus, zasalutoval, nahlásil se a klidně snášel generálův pohled.
Khov udeřil a měl nepříjemný pocit, že praštil do prázdna. Dal do úderu takovou sílu, že ztratil rovnováhu. Srdce se mu málem zastavilo, když viděl, jak se mu k čelu blíží malíková hrana a že se tomu úderu neubrání. V té chvíli se ruka zarazila centimetr od jeho obličeje. Kramer o krok ustoupil a postavil se do pozoru.
Generál se otráveně narovnal, nasupeně se na kadeta podíval, ale nakonec se rozesmál na celé kolo.
"To se vám povedlo, Kramere. Jak jste věděl, že vás udeřím?"
"Já to nevěděl, pane generále, prostě jsem to najednou vycítil. Možná mě varovalo, jak se vám zúžily zorničky."
"Odchod!"
Khov opět usedl do křesla a ostentativně přehlížel šklebícího se Pekova a Stockse.
"Je to jasné," řekl. "Premiantem tohoto ročníku je Kramer." Aby předešel protestům, dodal: "Cílem akademie není produkovat velké mozky. Pro základní výzkum existuje spousta jiných institucí. My máme formovat bojovníky, průkopníky, které vyšleme na nebezpečné akce do kosmu. Kramer je objevitel nových světů. A proto dávám přednost jemu."
O něco později si Pekov našel Silvana v hale.
"Generála jste přímo nadchl," řekl mu s úsměvem. "Takže když jste teď premiant, dostanete před prvním přidělením dlouhý opušťák."
"Vezmu si jen pár dnů, navštívím rodiče a hned se vrátím do továrny."

7

Bzukot interfonu vytrhl generála Gauthiera ze zasnění. Už pět let velel Dálkovému průzkumu, ale dosud si nezvykl na sedavé zaměstnání. Co by jen dal za to, kdyby mohl zas jednou vést průzkumnou výpravu! Muži činu však mají tu smůlu, že je zaskočí důchodový věk.
"Major Joe Perkins prosí o přijetí," oznámila mu neosobním hlasem sekretářka.
"Tak ať jde dál," vzdychl si generál.
Perkinsovi už bylo přes padesát, ale uchoval si štíhlou postavu. Byl vysoký, snědý, měl ohromný hrudník a impozantní svaly. V obličeji tak trochu připomínal buldoka. Měl i jeho výdrž. Už dvacet let létal ve vesmíru a objevil řadu zajímavých planet, což vysvětlovalo, proč je v současnosti považován za nejlepšího velitele výprav.
Gauthier ukázal rukou na křeslo a přistrčil majorovi krabici s doutníky.
"Posložte si, Joe, dal jsem si je dovézt přímo z Terranie IV."
Chvíli mlčky kouřili. Ticho prolomil generál.
"Tohle je váš nový úkol," řekl a ukázal na spis před sebou. "Prozkoumáte tři sluneční soustavy. Podle počítačů by mohly být zajímavé. Leží ve směru souhvězdí Štíra. Přesné souřadnice máte v deskách, spolu

se spektrografickými analýzami a vším ostatním."
"Jakými prostředky budu disponovat, pane generále?" Perkins šel rovnou na věc.
"Máte posádku, kterou jste si vybral. Navíc poletíte Procyonem II. Je to naše první loď vybavená motory typu Pekov-Kramer. Dalo mi to zabrat, než jsem je dostal. Jistě víte, že takových lodí je zatím jen deset a že si je pochopitelně zabrala Vesmírná policie."
"Jakou budu mít výzbroj?"
"Konvenční. Jaderné střely a laser. Ale je tu jeden zajímavý detail. Ten systém Pekov-Kramer ušetří podstatnou část klasické energie. Tím se významně zvyšuje výkon atomového generátoru, čímž v případě nutnosti můžete posílit ochranný štít. Vojáci tvrdí, že teď na zničení lodě bude potřeba dvakrát víc raket než dříve. Zkrátka a dobře, do dvou týdnů skončí letové zkoušky a můžete se nalodit. Už teď si ale svolejte posádku a proberte plán průzkumu. Hoši vás čekají v zasedačce. Zlomte vaz, Joe!"
"Děkuji, pane generále," řekl Perkins a zasalutoval.
***
Major Perkins vešel do malé zasedačky. Pět mužů se zvedlo od stolu a postavilo se do pozoru.
"Pohov!" zavelel suše Perkins a sedl si do čela stolu. Otevřel spis, který mu předal Gauthier.
"Nejdřív se seznámíme, a to rychle, protože nás čeká hodně práce." Sáhl po první kartě a pokračoval:
"Kapitáne Stocksi, vy budete můj zástupce. Na jedné akci jsme už spolu byli a znám vaše kvality. Pouze doufám, že jste za ty dva roky na akademii nezlenivěl, i když vás povýšili."
"Neřekl bych, majore. Jsem rád, že se mohu vrátit do kosmu. Na Zemi jsem se už začínal nudit."
"Ale než odstartujeme, čeká nás pěkná dřina. Jistě víte, jak nesnáším ouřady, takže to všechno budete muset vyřídit za mě," upozornil ho s úsměvem Perkins.
Sáhl po druhé kartě.
"Poručík Martin Pearson!"
"Zde, pane," ozval se pětatřicetiletý dloubán s úzkým knírkem.
"Máte vynikající posudky a absolvoval jste více než deset misí. Jste radista, ale dostanete na triko i zbraně. Což je ostatně oblast, která je vám už důvěrně známá."
Pearson jen flegmaticky přikývl. Na průzkumných lodích byla jen šestičlenná posádka. Každý měl sice svou specializaci, ale zastupitelnost byla nutná.
"José Spontini," pokračoval Perkins, "lékař a exobiolog, třicet let, šest výprav."
"Ano, majore," odpověděl drobný, štíhlý, černovlasý Sicilan. "Zkontrolujte naložený materiál. Je to klasika a neměl by vás čekat žádný problém."
Čtvrtý člen posádky byl Arthur Weil. "vysoký aristokratický typ v bezvadné kombinéze. Hovořil poněkud afektovaně. Jeho hlavním úkolem mělo být navázání kontaktu s případnou mimozemskou civilizací. Byl na výplatní listině Ministerstva galaktických věcí.
Perkins vzal do ruky poslední kartu, chvíli se na ni díval a potom se ostře zahleděl na mladíka, kterého si do posádky rozhodně nevyžádal.
"Silvanus Kramer," řekl nakonec. "Vyřazen před rokem a půl jako nejlepší v ročníku. Je to vaše první mise. Rád bych vás upozornil, že nátlak všelijakých osobností, abych vás vzal s sebou, se mi pranic nelíbil."
Silvanus trochu zrudl. Před třemi týdny použil všech svých styků, hlavně však profesora Pekova a ředitele Cosmos Motoru, aby ho přidělili na tuto expedici. Nechápal, co ho to popadlo.
Po vyřazení z akademie absolvoval dva meziplanetární zásobovací lety, čímž získal nějaké ty zkušenosti a v praxi si ověřil poznatky, kterých nabyl na akademii. Jeho kariéra pokračovala poklidným tempem. Ale když si v odborném časopise přečetl charakteristiku oněch tří slunečních soustav, které měly být cílem nejbližší expedice, nejenže se na tuto expedici dobrovolně přihlásil, ale nasadil všechny páky, aby ho vybrali.
"Vzhledem k takovému naléhání," pokračoval Perkins, "byla moje první reakce negativní. Dvě věci však změnily můj názor, čímž se vysvětluje vaše nynější přítomnost navzdory vašemu mládí a chatrným praktickým zkušenostem. Rozhodla hlavně ta první věc. Naše loď bude vybavena vaším motorem. A protože na tak dlouhé trase ho ještě nikdo nevyzkoušel a porucha se nikdy nedá vyloučit, řekl jsem si, že tím nejlepším opravářem bude jeho vynálezce. Abych pravdu řekl, napadlo mě to až po rozhovoru s

profesorem Pekovem. Takže ani nevím, jestli to byl můj nápad nebo jestli mi ho podstrčil on."
Major se zhluboka nadechl.
"Ta druhá věc je, musím se přiznat, zvědavost. Podle Pekova jste odmítl skvělé místo v Cosmos Motoru a zisky z vašeho vynálezu vám zanedlouho vynesou takové jmění, že byste si mohl léta užívat. A tak nevím, jestli vaše žádost byla diktována jakýmsi zvláštním druhem snobismu, anebo zda vás skutečně infikoval kosmický virus."
Silvanus chtěl něco říct, ale Perkins zvedl ruku.
"Teď mi neodpovídejte. Stejně bych vám nevěřil. Tenhle problémek se vyřeší za pár měsíců, pokud budete ještě naživu. Už jsme si popovídali dost a teď se dáme do vážnějších věcí."
Stiskl několik kláves a zadní stěnu místnosti nahradila trojrozměrná obrazovka. Zhaslo světlo a na obrazovce se ukázaly tři hvězdy.
"To je náš cíl. Tři slunce třídy G, vzdálená do sebe čtyři světelné roky. To nejbližší je od Země sto dvacet pět let."
Hvězdy vystřídala obrovská svítící koule, div nezaplnila celou místnost.
"Pro jednoduchost budeme tomuto slunci říkat Alfa a těm druhým dvěma Beta a Gama. Jejich charakteristiky jsou následující..." Posádka celé dvě hodiny sledovala obrazovku a Perkins ji zahlcoval technickými podrobnostmi.
Když se opět rozsvítilo, velitel je nenechal ani vydechnout a hned pokračoval:
"Náš první problém je, kterou soustavu prozkoumat nejdřív. Co myslíte, pánové?"
Pearson pokrčil rameny. "Když už musíme prozkoumat všecky tři, já bych začal tou nejbližší."
Silvanus si protřel oči a marně se snažil zahnat nevolnost, která se ho zmocnila při promítání. Měl pocit rozdvojení osobnosti. Jako by se jedna část jeho já snažila rozpomenout na něco, o čem ta druhá neměla ani ponětí.
"Co tomu říkáte vy, Kramere?"
Mladík sebou trhl, ale hned se vzpamatoval. "Já bych začal soustavou Gama. Tam máme největší šanci, že najdeme planetu podobnou Zemi."
"A proč?" podivil se major. "Všechny tři soustavy mají podobnou charakteristiku a nic váš závěr nepotvrzuje."
Silvanus rozhodil rukama.
"Neumím to vysvětlit, pane. Byla to jen taková intuice."
"To není moc," vzdychl si Perkins.
Stocks přišel Kramerovi na pomoc.
"Já na dojmy tohoto mladého muže dost dám. Zachránil mi díky takové předtuše v Himálaji život. Když v Gamě nic nenajdeme, vrátíme se k Betě a Alfě. A kdybychom na něco přece jen přišli, můžou Alfu a Betu prozkoumat další skupiny."
"Na tom něco je," uznal Perkins. "Ale můžeme urazit takovou vzdálenost v subprostoru bez přechodu do normálního vesmíru?"
"Určitě," prohlásil Silvanus. "Za ty motory ručím."
"Tak dobře."
Následovaly velice krušné dny. Perkins pořádal poradu za poradou, ale když se posádka konečně nalodila na Procyon, každý věděl, kde je jeho místo. A zakrátko se dočkali tolik vytouženého startu.
Silvanus ležel na antigravitačním lůžku a nemohl se ubránit úzkosti. Připadalo mu, že tento odlet byl v jeho mysli naprogramován už léta a že nikdy nebyl pánem svého osudu.

8

"Pozor, přechod za dvě minuty," oznámil počítač kovovým hlasem.
Celá posádka Procyonu II se shromáždila na můstku až na Weila, který zůstal v kabině. Jeho citlivý žaludek nesnášel přechod do subprostoru, kde lodí občas pěkně házely nedostatečně prozkoumané magnetické vlivy.
"Brzy uvidíme, zda jsme dodrželi váš letový plán," zavrčel Perkins od panelu na Silvana, který sledoval

údaje motorů.
Od startu ze Země uplynulo pouhých osm dní. Nové motory sloužily pod bdělým dohledem vynálezce k naprosté spokojenosti. Silvanova snaživost a serióznost zlomily Perkinsovu předpojatost a major ho definitivně akceptoval.
Vtom pohasla světla a všichni ztuhli. Přechody s sebou vždy přinášely nevolnost. Po tak dlouhé cestě subprostorem tento pocit ještě zesílil. Byl to podivný pocit, že jste i nejste, vaše tělo je velice těžké a zároveň lehoučké jako pírko, duch neexistuje a přitom je velice vnímavý.
Pocit však odezněl stejně náhle, jako se dostavil, světla opět svítila normálně a na hlavní obrazovce zářilo slunce.
"Co se dá dělat, na takové přechody si budeme muset zvykat," poznamenal Perkins, který se vzpamatoval jako první. Zapnul detektory a čekal, až na obrazovkách naběhnou výsledky. Několik minut uplynulo v hrobovém tichu. Přechod do normálního prostoru vždy provázelo úzkostlivé čekání. Subprostorové jevy nebyly ještě dostatečně probádány a posádka si nikdy nemohla být jistá, že se vynoří tam, kde má. Občas někdo vystoupil stovky parseků od cíle, jiní se navždy ztratili, patrně na druhém konci Galaxie a bez naděje na návrat. Ukázaly se první cifry a velitel zajásal. "Pánové, to vypadá na trefu! Dobrá práce, Kramere. S těmito motory můžeme cestovat desetkrát rychleji než předtím. A teď se podíváme, jestli jsme neletěli nadarmo. Stocksi, zjistil jste nějaké planety?"
Kapitán nespouštěl zrak z měřicích přístrojů. "Řekl bych, že tahle soustava má osm planet," odpověděl. "Jsme kus od oběžné dráhy, té, co je nejvzdálenější od slunce." Seřídil detektor a na obrazovce se ukázala osmá planeta.
"Tak to je ona. Velikost zhruba jako Jupiter. Obíhá kolem ní šest měsíců a podle prvních rozborů se skládá především ze čpavku a zmrzlého metanu. Život, jak ho známe my, tam určitě není možný. A pokud jde o těch zbývajících sedm, musíme proniknout hlouběji do soustavy."
"Fajn," usmál se Perkins. "Takže si zasloužíme trochu odpočinku. Doktore Spontini, pověřuji vás, abyste nás obsloužil povzbuzovacím prostředkem. Jeho složení si určete sám."
"Rozkaz, veliteli! Připravím svůj vynález. To bude koktejl, pánové!"
Spontini přistoupil ke skříňce s červeným křížem a s nápisem SPECIÁLNÍ LÉKY. Před několika lety nějaký byrokrat, který v životě nevystrčil hlavu z kanceláře, zplodil tu nesmyslnou instrukci, která zakazovala na palubách průzkumných lodích jakékoli alkoholické nápoje. Posádky se pak musely uchylovat k všemožným lstem, většinou dost dětinským, které samozřejmě žádného velitele výpravy neoklamaly, ale předpis se dodržet musel.
Zatímco doktor míchal pravý bourbon William Lawson s různými ingrediencemi, Silvanus studoval údaje o slunci. Mechanicky si vzal od Spontiniho pohárek a díval se na obrazovku. Opět měl ten podivný, až nepříjemný pocit déja vu, jako by ta čísla byla vepsána už do jeho paměti a on si na ně teď pouze vzpomněl.
Ze zasnění ho vytrhl Perkinsův ironický hlas.
"Na vaše zdraví, Kramere, a na Pekovovo."
Pět mužů do sebe hodilo koktejl zrovna ve chvíli, kdy na můstek vešel čerstvě oholený a upravený Weil.
"To je hrůza," vzdychl si. "Docela chápu, že potřebujete povzbuzující lék. Kdyby mě doktor Spontini vyšetřil, jsem si jist, že by mi zaručeně předepsal totéž."
"Vidíte, a pak že jsou užvanění jenom Středozemci," zasmál se lékař a podal mu pohárek. "Tady máte panáka. Doufám, že vám srovná žaludek."
Weil ho do sebe hodil a do jeho bledých tváří se rázem vrátila barva. V obličeji se mu však nehnul ani sval, když prohlásil: "Trošku cloumák, ale od obyčejných astronautů nelze očekávat vytříbenou chuť a smysl pro odstíny."
Spontini se nadechoval k odpovědi, ale přerušil ho Stocks:
"Už mám podrobnější analýzu. Nejzajímavěji vypadá třetí planeta."
Silvanus si skousl ret. Málem totiž řekl totéž.
Posádka se nyní plně soustředila na hlavní obrazovku, na níž se zvolna zvětšoval namodralý bod.
"Zaměřte na ten objekt všechny detektory," nařídil Perkins a bylo na něm patrné vzrušení. "Jestli mě instinkt neklame, tak jsme se hned napoprvé trefili do černého."

Stocks se krátce ohlédl na Kramera. Nezapomněl, co ten mládenec navrhoval.
"Tak už spusťte!" Netrpělivý Perkins mu nedovolil, aby nad tím déle bádal.
"Planeta zcela evidentně pozemského typu, veliteli."
"Hmota?"
"0,9 Země."
"Oběh?"
"347 dnů kolem slunce na takřka kruhové oběžné dráze. Kolem vlastní osy se otočí za 23 hodiny 16 minut."
"Atmosféra?"
"Kyslík a dusík zhruba v poměru jako u nás. Stopy argonu, xenonu, kryptonu a helia." Stocks se krátce odmlčel. "I vodní páry a kysličník uhličitý. Průměrná teplota dvacet pět stupňů, na rovníku třicet. Póly jsou pokryty ledem."
Planeta už zabírala prakticky celou obrazovku. Mezi mraky bylo vidět světadíly a oceány.
"Moře a ledovce pokrývají tři čtvrtiny povrchu," pokračoval Stocks. "Pevnina má planiny a hory, vrcholy nepřesahují sedm tisíc metrů. Vegetace zcela určitě chlorofylového typu."
"Výtečně!" zamnul si Perkins ruce. "Možná jsme objevili zemský ráj to na pohled."
Pearson až do té doby nepromluvil jediné slovo. Jeho britský flegmatismus mu nedovolal upadnout do radostné užvaněnosti jako ostatní. Tentokrát se však ozval:
"Lituji, pane, ale novým Adamem budete těžko. Podle detektorů jsou tam silné infračervené zdroje, což znamená existenci energetických zón. Nedá se vyloučit průmyslová civilizace."
"Koneckonců," ozval se Arthur Weil, "rozhodně bych si nestěžoval, kdybych potkal bytosti o něco jemnější než astronauti."
Na urážku nikdo nereagoval, protože Pearson vykřikl: "Zachytil jsem rádiové signály! Teď už jen aby je translátor převedl!"
Velitel pozměnil kurz.
"Snížíme rychlost a přejdeme na vysokou oběžnou dráhu. Pak budeme planetu dál klidně pozorovat."
Rázem zavládlo intenzivní pracovní ovzduší. Dokonce i věčně nonšalantní a ironický Weil se soustředil na translátor, jediný přístroj, který jim umožní navázat kontakt s případnými obyvateli.

9

Detektory několik hodin sbíraly informace. Potom Perkins shrnul výsledky.
"Na této planetě zcela jasně existuje civilizace, která se dostala na zajímavý stupeň technického vývoje. Jak vypadá translátor?"
Weil zvedl hlavu.
"Právě přeložil pár slov. Slovní zásoba rádiových zpráv je bohužel dost chabá. Připomíná to rozkazy dávané různým jednotkám. Vám jistě nemusím vykládat, jakou žalostnou slovní zásobu mají vojáci," neodpustil si.
"Geografický popis?" zeptal se velitel Silvana.
"Dva hlavní kontinenty. Jeden se táhne severojižním směrem, tvarem připomíná přesýpací hodiny. Zaškrcený je zhruba na rovníku, asi jako Amerika. Ten druhý se táhne západo-východně a má tvar trojúhelníku. K němu se váže několik souostroví."
"Dobře. Ať počítač zhotoví mapu. Biologie?"
Spontini si vzdychl. "Můžu jedině potvrdit první analýzy. Vegetace má chlorofylový metabolismus, ale na nějakou přesnější charakteristiku fauny a flóry a případných humanoidů jsme ještě příliš daleko."
"Fajn. Přejdeme na nižší oběžnou dráhu. Pearsone, můžete vyslat zprávu na jejich frekvenci?"
"Klidně, veliteli. Možná tím trochu naruším jejich spojení. Co mám vysílat?"
"Máte nějakou vhodnou větu?"
"Už ano, veliteli. Zhruba něco jako že jednotka Perkins žádá o pokyny k přistání. Na navázání kontaktu to není zrovna poetické."
"Ale aspoň praktické a vyhneme se případným raketám. Odvysílejte to."

Za několik minut přešel Procyon II na nižší dráhu.
"Vidím aspoň deset velkých měst!" vykřikl nadšeně Silvanus.
"To je zvláštní," ozval se Spontini. "Biodetektory potvrzují existenci živých bytostí, ale vypadá to, jako by tam existovaly dva typy."
Na další rozvíjení své teorie už neměl čas, protože ho přerušil Stocks.
"Právě odstartovaly tři stroje. Pokud poletí stále stejnou rychlostí, dojde za dvacet minut ke kontaktu."
"Zapněte štít," nařídil Perkins. "Připravte laser, ale nestřílejte, dokud neřeknu."
Na hlavní obrazovce se ukázaly obrysy lodí. Měly trojúhelníkový tvar s protáhlým hrotem.
"Jaderný pohon," poznamenal Stocks.
Rozblikala se kontrolka a Pearson přepnul. Obrazovka videorádia se rozsvítila a na ní se ukázal obličej. Měl zcela jasně lidské rysy. Byl však značně protáhlý, s úzkou bradou. Onen muž měl nazelenalou pleť, jasně žluté oči a tmavohnědé vlasy. Kovová přilba kryjící hlavu mu sahala až na zátylek.
"Tady major Kral. Okamžitě vypněte motory a identifikujte se."
Navázat první kontakt bylo Weilovým úkolem. Sedl si k videorádiu. Když Kral zjistil, že má proti sobě bytost jinou, než je on, svraštil obočí a žluté oči mu ztmavly.
"Velvyslanec Arthur Weil na palubě Procyonu II z Pozemské unie. Rádi bychom navázali kontakt s vaší vládou."
"Neznáme žádnou Pozemskou unii."
"Je to silná federace planet několik set světelných let odtud."
Ta vzdálenost na Krala zřejmě zapůsobila.
"Musím požádat o instrukce guvernéra generála Slaga. Zatím zůstaňte na této oběžné dráze. Při sebemenší změně kurzu vás sestřelíme."
Obrazovka zhasla a Weil se s povzdechem obrátil k Perkinsovi.
"Přijetí nebylo právě vřelé. Doufejme, že s vládou budeme mít větší štěstí než s tím tupým majorem. Já se s vojáky prostě nikdy nedomluvím."
Čekání se protáhlo víc než na hodinu. Detektory zatím ustavičně sledovaly planetu.
"Heuréka!" zvolal doktor Spontini. "Podařilo se mi jistou dobu sledovat jednu skupinu domorodců. První analýzy poněkud narušovala jejich výzbroj, ale domnívám se, že jsem už pochopil jejich metabolismus. Vyjdeme-li z toho, že jsou to humanoidi a mají podobnou morfologii jako my, pak je logické, že mají zhruba stejné struktury..."
"Zkraťte to," požádal ho Perkins. "Tady nejste na výročním zasedání Akademie věd."
"Tak dobře," neurazil se Spontini. "Myslím si, že jejich organismus jako základ pro přenos kyslíku používá měď, zatímco my dvojmocné železo."
"Znamená to nějaké zvláštní podmínky života?"
"A priori ne, ale potvrdit to nemůžu." Spontini se zamračil. "Tohle je zvláštní," řekl s pohledem upřeným na detektory. "U té druhé skupiny jsou úplně jiné výsledky."
Ozvalo se videorádio a Perkins na Spontiniho zapomněl.
"Smíte přistát. Následujte mě, ale dva stroje máme v záloze. Při sebemenším náznaku agresivního chování vás sestřelí."
"Poslechneme vaše instrukce a znovu vás ujišťujeme, že cíl našeho letu je naprosto mírumilovný."
Jeden deltovitý stroj se odloučil od skupiny a vletěl do atmosféry. Perkins ho následoval a bedlivě dbal na to, aby přesně kopíroval jeho dráhu.
"Stocksi, máte nějakou představu o jejich výzbroji?"
"Zřejmě jaderné střely," odpověděl lakonicky kapitán. "Jsou tam čtyři aktivní zóny kromě hlavního reaktoru. Ale myslím si, že nepříliš silné. Řekl bych uran 235."
Znovu se rozsvítilo videorádio.
"Vaše sestupová dráha je v pořádku. Jakmile proletíte mraky, spatříte město. Kosmodrom je na jižním okraji. Jak velkou potřebujete plochu?"
"Dva tisíce pět set čtverečních metrů a odolnost podkladu dvacet pět kilogramů na centimetr čtvereční."
Kral se na okamžik otočil, zřejmě aby se poradil s technikem.
"Přistanu první," řekl. "Vy přistanete východně od mé lodi. Místo bude vyznačeno modrými světly.

Vypnete motory a zůstanete v lodi, dokud vám řídicí věž nedovolí vystoupit."
"Stejně potřebujeme deset minut, abychom se ujistili, že vaše atmosféra neobsahuje žádné patogenní prvky."
"Dobře, ale v žádném případě nevycházejte, dokud nedostanete souhlas. Jakýkoliv projev neposlušnosti bude okamžitě potrestán."
Weil se i nadále tvářil netečně, ale suše odvětil:
"Vaše pokyny uposlechneme, ale přestaňte nám ustavičně vyhrožovat. Urazili jsme velkou vzdálenost, abychom s vaší civilizací navázali kontakt, ne abychom vedli válku. Kdybychom na vás chtěli zaútočit, udělali jsme to rovnou a neztráceli čas zbytečnými řečmi."
Na to Kral neřekl nic a přerušil kontakt.
Obě lodě obklopovaly husté mraky, ale Perkins díky radaru následoval Krala bez jakýchkoli potíží.
Z mračen vystoupili v pěti tisíci metrech.
"To je nádhera!" neubránil se Stocks obdivu.
Na obrazovkách spatřili elegantní velkoměsto se širokými třídami a kouzelnými zahradami. Každá budova byla mistrovským dílem architektů a jejich dobrého vkusu. Proti těmto stavbám vypadaly budovy na kosmodromu vysloveně ošklivě. Byly to obyčejné betonové kostky, zbudované ryze účelově a bez jakéhokoli smyslu pro estetiku.
Perkins hladce přistál přesně uprostřed vyznačeného pásma.
Než zhasly motory, Spontini oznámil, že klima je ideální.
"Venkovní teplota dvaadvacet stupňů. Žádné neznámé bakterie. Jsme na severní polokouli onoho kontinentu ve tvaru přesýpacích hodin, sto kilometrů od východního pobřeží, na třicátém stupni severní šířky, uprostřed rozlehlé planiny. Asi osmdesát kilometrů odtud na západ se táhne pohoří. No, a je zhruba deset hodin místního času."
Na obrazovce se ukázal nový obličej, ale stejného typu jako Kralův.
"Tady věž. Můžete vystoupit. Potřebujete schůdky?"
"Ne, děkujeme. Přechodovou komoru otevřeme za tři minuty."
Perkins si zapnul kombinézu, popadl automatický translátor, což byla černá kostka o hraně deseti centimetrů, a do kapsy si vsunul minikameru, jejíž objektiv měl v knoflíku na kapse.
"Stocksi, za mé nepřítomnosti přebíráte velení. Zůstanou s vámi Pearson a Kramer. Budeme ve stálém rádiovém spojení a vy nahrajete obraz a zvuk z mé kamery. Se mnou půjdou Weil a Spontini. Zbraně si nebereme. V případě nějakého nebezpečí se nás Stocks pokusí ochránit. Kdyby se ukázalo, že je to nemožné, zapnete ochranné pole kolem Procyonu. To je rozkaz. V žádném případě se nesmí dostat do rukou případného nepřítele. Pokud to půjde, odstartujte, kdyby ne, zapněte autodestrukci."
Kapitán mlčky přikývl, zatímco Pearson ještě ověřoval, zda je velitelova kamera v pořádku. Silvanus se rozčarovaně usadil za palebným panelem. Radši by šel s velitelem ven.
Pearson chápal, jak se Kramer asi cítí, a zašeptal: "My přijdeme na řadu taky. Perkins pak udělá turnusy. Teď ale pozor. Blíží se uvítací výbor a vede ho ten Kral."
Perkins udělal na přistávací ploše pár kroků a zastavil se.
Delegace šla dál. Jednalo se asi o deset mužů s nazelenalými obličeji, oblečených v tmavošedých uniformách. Černé vysoké boty se jim blýskaly a na opascích se jim pohupovaly zbraně. Došli na metr k návštěvníkům. Kral se zastavil a zeptal se:
"Kdo tu velí?"
"Jsem Arthur Weil, představitel vlády Pozemské unie."
"Já se ptám, kdo je velitelem lodi. Chci mluvit jedině s ním."
"Lodi velím já," řekl Perkins. "Žádám vás však, abyste mluvil pomaleji, aby automatický tlumočník stačil tlumočit."
Kral se podíval na černou kostku, z níž zvuky vycházely, a potom přikývl.
"Je to praktický vynález, který bude mé nadřízené určitě zajímat. Zatím nařiďte posádce, ať opustí stroj, abychom ho mohli převzít. Pak se můžete vzdát generálu Slagovi, který na planetě Skalu zastupuje velkého imperátora Zirčanů."
"Obávám se, že zde došlo k nedorozumění," odsekl suše Perkins. "Generála Slaga uctivě pozdravujeme,

ale nevzdáme se nikomu, ani vašemu imperátorovi."
"V tom případě se budu muset uchýlit k násilí," řekl výhružně Kral a už sahal po zbrani.
"Prosím," pravil Perkins s naprostým klidem, "ale vyvoláte katastrofu. Jestliže má loď nebude moct odstartovat, vybuchne. Veškerá výzbroj na palubě představuje víc než několik set megatun, takže nezůstane nic ani z kosmodromu, ani z města, a to nemluvím o radioaktivním spadu, který zamoří větší část tohoto kontinentu. Navíc si nejsem jist, že Pozemská unie ocení zničení své lodě. Takže vyvoláte meziplanetární konflikt."
Na Kralovi bylo patrné, že svádí krutý vnitřní boj.
"Nehýbejte se," řekl nakonec. "Musím si vyžádat instrukce."
Ustoupil několik kroků, vytáhl vysílačku a dával si pozor, aby ho pozemšťané neslyšeli.
"Pane generále, slyšel jste, co říkal ten podivný cizinec! Mám ho po zásluze ztrestat?"
"To ne! Podcenil jste soupeře. A to je vážná chyba," namítl guvernér. "Zdá se, že mají velice silnou loď. A jistě víte, že naše letka je mimo. Experti mi navíc tvrdí, že ta loď má několik ohnisek atomové energie. Kdyby vybuchla tak blízko země, zničila by město. Omluvíte se jim a zavedete je do paláce. Jak je zneškodníme, to uvidíme později."
Kralovi nezbývalo než souhlasit.
"Jsem jen hlupák, který nedokáže pochopit ty nejprostší rozkazy," omlouval se Perkinsovi. "Pan guvernér mě pověřil, abych vás přivítal na Skalu, a prosí vás, abyste ho laskavě navštívili v jeho paláci."
Perkins se uklonil a usmál se. "Za tak vlídné a bezprostřední pozvání vám děkujeme a jsme polichoceni, že se smíme pozdravit s vaším guvernérem."
Cesta do města trvala necelých deset minut. Silnice rovná jako pravítko procházela lesy a zahradami plnými úžasných květů. Město mělo skutečně elegantní architekturu. Palác se nacházel uprostřed parku se zakrslými stromy a neskutečným množstvím květin. Stavba měla několik podlaží a završoval ji duhově zbarvený, hlavní dóm, obklopený deseti malými kupolemi na jemně tvarovaných sloupcích.
"Máte výjimečně nádherné město!" neudržel se Weil.
Kral na to jen přikývl. Estetika mu zjevně nic neříkala.
Vozidlo se zastavilo před kamenným schodištěm, kde stála v bezvadném pozoru čestná stráž v šedém. Pozemšťané vešli za Kralem do rozlehlého sálu vyzdobeného freskami a barevnými vitrážemi. Ani se nestačili pořádně rozhlédnout a už k nim mířil guvernér - v černé generálské uniformě. Byl střední postavy, měl kulatý obličej a pěkně vyklenuté bříško. Obklopovalo ho deset důstojníků.
Po pozdravech a uvítání je zavedl ke stolu s mnoha křesly.
"Plukovník Hiwo," ukázal na staršího muže po své pravici, "je pověřen diplomatickou stránkou jednání, ale než přistoupíme k věci, velice rád bych se od vás něco dozvěděl o té vaší Pozemské unii," řekl guvernér Slag.
Weil stručně pohovořil o Zemi a dvaceti planetách sdružených v Unii. Potom zase guvernér mluvil o Zirském impériu, které představil jako komplex více než stovky planet, ale ani v nejmenším neupřesnil jejich polohu.
"Než si vyměníme velvyslance," řekl, "bylo by záhodno se blíže seznámit. Já musím informovat imperátora, jehož jsem jen pokorný služebník. Objev vysoce civilizovaného světa, jako je ten váš, jistě vzbudí jeho laskavou pozornost. Přirozeně jste mými hosty a pokoje v mém paláci jsou vám k dispozici."
"Vřele Vaší Excelenci děkujeme, ale dnes bychom dali ještě přednost nepohodlí naší malé lodi."
"Velice pěkné lodi, řekl bych!"
"Je to jen skromná průzkumná loď," usmál se Perkins, "velice křehká ve srovnání s křižníky naší vesmírné eskadry."
Generál přikývl a dál se usmíval.
"Chápeme vaše přání a major Kral vás odvede nazpět. Avšak nenechám vás odejít, dokud vás nepohostím."
Stiskl tlačítko a někde v hloubi paláce se ozval zvonek. Dveře do sálu se otevřely a vešli sluhové obtížení podnosy se sklenicemi. Byli to čtyři muži a pět žen v prostých bílých tunikách sahajících do půli stehen. Nejnápadnější byla barva jejich pleti. Byla mléčně bílá jako u pozemských Skandinávců. Měli plavé vlasy, modré oči, štíhlá těla a široké obličeje.

Mlčky rozestavili na stůl sklenice s nazelenalou tekutinou. Generál si všiml, jak se Perkins udiveně dívá na jednu služebnou.
"Líbí se vám? Rád vám ji daruji, aby rozptýlila posádku. Jsou to degenerované bytosti, vhodné leda k ukojení těch nejnižších potřeb. Rozumějí našim rozkazům, ale prakticky nejsou mocni řeči. Mám vám to předvést?"
Hrubě popadl dívku za zápěstí a přikázal jí: "Pozdrav naše hosty."
Bázlivě pohlédla na Perkinse a zahuhlala: "...ý... en!"
Weila to dojalo a zasáhl: "Vaše ukázka hovoří za vše, Vaše Excelence, ale už se musíme vrátit."
Slag dívku odstrčil a sáhl po sklenici.
"Takže na váš přílet!"
Doktor Spontini, jenž dosud nepromluvil ani slovo, sáhl po jedné sklenici, odebral část obsahu pipetou a několik kapek odkápl do kovové kostky, kterou vytáhl z kapsy.
"Omluvte nás, Vaše Excelence, ale naše organismy se velice liší od vašich. Musím se ujistit, že tento sympaticky vyhlížející nápoj neobsahuje něco, co by nám mohlo uškodit."
Lékař se podíval na údaje a usmál se.
"Vše je v naprostém pořádku, Vaše Excelence."
Nato se guvernér a pozemšťané napili. Byl to likér s příchutí máty. Za necelou čtvrthodinu Kral vysadil pozemšťany u Procyonu II, zasalutoval jim a opět odjel.

10

Perkins spokojeně vešel na můstek a rozepnul si kombinézu. Na okamžik se zahleděl na slunce, které klesalo nad zasněženými vrcholy hor, a potom se obrátil ke Spontinimu.
"Zasluhujeme si něco na vzpruženou, kdyby jen kvůli tomu, abychom přebili tu nechutnou chuť máty."
"Připravil jsem vám něco k jídlu," ozval se Kramer a podal veliteli talíř.
Když Perkins dojedl, zeptal se: "Jistě jste vše nahráli."
"Obraz i zvuk jsou vynikající."
"A jaký je váš dojem?"
"Velice špatný," odpověděl Stocks. "Jedná se o vojenskou civilizaci. Jejich první reakcí bylo zmocnit se naší lodi. Když zjistili, že to nevyšlo, pokoušeli se vyjednávat. Podle mě je to jen léčka."
"Šli na to dobře," namítl Perkins. "V jejich situaci bych se zachoval stejně. Teď pochopili, že síly jsou vyvážené a že nás musí brát, jací jsme. Co vy na to, Pearsone?"
"Myslím, že jsme na ně dost zapůsobili. Všiml jsem si, jak se guvernér tvářil, když jste mluvil o našich křižnících. To je ten nejlepší argument, který je přiměje k jednání. Rovněž si myslím, že Zirské impérium není zas tak silné, jak se vám snažili namluvit. Jinak by vám určitě udal polohu většiny planet. Navíc na Skalu jich moc nežije. Zatímco Kramer sledoval záznam, já si ještě jednou promítl film z našeho sestupu. Prakticky jsme prozkoumali většinu planety. Ale významnějších měst není víc než dvanáct. Taky je tu jen jeden astroport, což znamená, že tu žádný zvláštní provoz nebude."
"Zajímavé," řekl tiše Perkins. "A co si o tom myslíte vy, Kramere?"
"Mě nejvíc zaujala ta zvláštní koexistence dvou naprosto rozdílných ras."
"Aha, myslíte ty degenerované bytosti," usmál se Weil.
"A z čeho usuzujete, že jsou skutečně degenerované?" ohradil se Silvanus. "Všechno na této planetě mluví o znepokojivé dualitě. Úžasné zahrady střídají vznešené paláce. Mezi těmi zázraky probíhá děsivá rovná silnice jako sečná rána přetínající harmonii místa. Vede k astroportu, jehož budovy, když to řeknu slušně, jsou zcela nepůvabné. Myslíte si snad, že by stavitelé takových krás zbudovali tak ohyzdné kostky? Domnívám se, že původními obyvateli Skalu jsou ti, které nazýváte degenery, a že Zirčané jsou vetřelci."
"Zase nějaká intuice?" zeptal se Stocks.
"Ne, kapitáne. Podívejte se na záběry z paláce. Vzadu za guvernérem vidíme stěnu s freskami. Co je na nich?"
"Řekl bych, že venkovské výjevy."

"Správně, ale všimněte si, že všechny postavy se podobají spíš oněm degenerům než Zirčanům."
"Asi máte pravdu, Kramere. Jenže Zirčané vyhráli, a tak musíme jednat s nimi. Nesmíme se vměšovat do vnitrních záležitostí cizí planety, pokud nám ovšem nevyhlásí válku."
"To vím, veliteli, ale lituji toho."
"Jdu k sobě a připravím první hlášení pro Ministerstvo galaktických věcí," oznámil jim Weil. "Kramer mě přesvědčil. Zmíním se i o jeho hypotéze... Nepotřebuji ještě další důkazy."
***
Generál dojídal večeři a obsluhovali ho čtyři otroci. Jedl roztržitě, stále přemýšlel o uplynulém dni.
"Velitel Kral přišel na váš rozkaz," oznámila mu ordonance.
"Nechť vejde!"
Kral zasalutoval a guvernér mu ukázal na křeslo.
"Jak na vás ti cizinci zapůsobili?"
"Měl jste pravdu jako vždy, pane generále. Jistě jsou velice mocní a jejich loď musí být hodně rychlá, když překonala takovou vzdálenost. Potřebovali bychom se jí zmocnit."
"Jistě, ale nebude to snadné."
"Nikoli však nemožné. Řekl bych, že tahle Pozemské unie vykazuje všechny známky morální degenerace. Jen si všimněte, že velitel debatuje s posádkou a obyčejný civil jako ten blonďáček si klidně vezme slovo."
"Na tom jistě něco je, ale to ještě nic nedokazuje. Oznámil jsem jejich přílet generálnímu štábu a čekám na instrukce. Zatím platí mé původní rozkazy. Musíme se k cizincům chovat co nejlaskavěji a jednání protahovat."
***
Druhý den dopoledne Perkins shromáždil posádku na můstku. Už od časného rána analyzovali data. Stocks, který informace soustředil, oznámil:
"Myslím, že můžeme situaci shrnout. Pearson měl pravdu. Je tu jen málo měst a pouze jeden astroport. Ale infračervený průzkum je naprosto matoucí. U každého města a u astroportu jsme lokalizovali energetické emise, což je logické. Ale jsou tu čtyři oblasti se silným zářením, a to na různých kontinentech, a na povrchu jim nic neodpovídá. Jedná se tedy o velké podzemní závody. A Kramerova hypotéza je bezpochyby pravdivá. Existují tu dvě odlišné rasy a Zirčané jsou agresoři."
Velitel lehce přikývl.
"Právě jsme dostali zprávu z řídicí věže. Guvernér nás dnes odpoledne zve na pracovní schůzku a následně na večeři na naši počest. Je pravděpodobné, že budeme muset přijmout i jejich pohostinství. Zve samozřejmě celou posádku. Ale Stocks a Pearson zůstanou pro jistotu tady. Weil a já povedeme diplomatické debaty. Spontini prověří potravu. Kramere, vy nebude mít žádný zvláštní úkol, pouze budete sledovat, co se děje kolem. Pokuste se zjistit jejich vojenskou sílu."
V domluvenou hodinu si pro ně přijel Kral. Guvernér je přivítal slovy vřelého přátelství. Potom usedli ke stejnému stolu jako předešlého dne.
Weil a plukovník Hiwo tři hodiny dávali dohromady smlouvu o přátelství mezi Pozemskou unií a Zirským impériem. Nakonec se dohodli na výměně velvyslanců mezi Skalem a nejbližší planetou Unie - Terranií XIV. Později navštíví hlavní planetu Zirku delegace ze Země, zatímco zirská delegace přiletí na Zemi.
Na závěr schůzky generál řekl:
"Myslím, že pro dobrou spolupráci mezi našimi národy jsme udělali opravdu hodně. Teď už nám zbývá jen předat tyto návrhy našim vládám. Myslím, že si teď zasloužíme trochu rozptýlení."
Vstal a zavedl hosty do jiného sálu.
Čekal je dlouhý prostřený stůl a zhruba dvacet důstojníků. Silvana překvapila nepřítomnost žen, což jen potvrzovalo dojem, že jde o okupační armádu, která se na Skalu ještě zcela neusadila.
Doktor Spontini rychle zanalyzoval nápoje a desítky podnosů s masem, zeleninou a fialovým ovocem. S výsledkem byl spokojen a všichni se mohli pustit do jídla.
Guvernér Slag seděl v čele stolu s Perkinsem po pravici a Weilem po levici. Silvanus seděl mezi dvěma zirskými důstojníky. Díky translátoru se rozvinula jakástakás konverzace, zatímco plaví sluhové obou pohlaví nabízeli pokrmy.

Silvanus debatoval s důstojníky o astronautice. Velice brzy vycítil, že je velice zajímají motory. Držel se tedy zpátky a hovořil jen o starých modelech a do jejich popisu vsouval nějaké ty nepřesnosti, které Zirčané ani nemohli postřehnout. Alkoholické nápoje uvolnily atmosféru a Silvanovi sousedi byli stále hovornější. Začali se vychloubat svými loděmi a jejich výzbrojí.
Silvanus dál předstíral, že ho to příliš nezajímá. O to byli sdílnější. Potom konverzace přešla na obecnější témata, důstojníci vyprávěli o různých kampaních, jichž se zúčastnili.
Kramer se pozorně rozhlížel po hodovní síni. Proti němu stála služebná s jakousi amforou. Byla mladá a štíhlá. Půvabnou tvář rámovaly dlouhé plavé vlasy a bílá tunika jen chabě zakrývala nepopiratelné půvaby. Jejich pohledy se na okamžik setkaly a Silvanus se pousmál. To je ta nejkrásnější dívka, jakou jsem kdy spatřil, pomyslel si.
"Děkuji, i vy jste velice pohledný mladík."
Měl co dělat, aby si zachoval chladnou krev. Ta slova přece nebyla vyslovena!
"Hlavně nedávejte najevo údiv. Zirčané nesmějí zjistit, že se domlouváme telepaticky. Pozor, váš soused zprava na vás hovoří."
Silvanus zaťukal na translátor.
"Promiňte, asi je špatný kontakt a nezachytil jsem začátek vaší věty."
Na otázky důstojníků odpovídal stále netrpělivěji, protože by si byl rád pohovořil s tou kráskou. Večeře však bohužel končila a generál a guvernér v jedné osobě vstal.
"Pokoje pro naše pozemské přátele jsou připraveny," oznámil. "Kdyby si cokoli přáli, stačí říct služce, kterou mají k dispozici. Neodmítne jim vůbec nic," dodal s významným úšklebkem.
Major Kral zavedl hosty do křídla paláce, vyhrazeného jen pro ně. Otevřel dveře do velkého předpokoje, kde byl stůl plný nápojů.
"Kdybyste se chtěli osvěžit, je tu vše, co potřebujete." Ukázal na čtverý dveře. "Tam jsou vaše pokoje. Myslím, že se vám budou líbit."
Dvakrát tleskl, dveře se otevřely a v každých se ukázala služebná.
"Nezbývá mi, než vám popřát příjemnou noc," pravil dvojsmyslně. "Kdybyste nebyli spokojeni, oznamte mi to prosím a já hned zařídím vše potřebné."
Silvanus upíral zrak na jednu služebnou, na tu, s níž se mu při hostině podařilo tak podivuhodným způsobem komunikovat.
"Zkuste se dostat ke mně," vyzvala ho, "bude se nám hovořit mnohem snadněji."
Perkins přistoupil ke stolu a nalil do čtyř pohárů.
"Pánové, myslím, že si po tak náročném dni tuto poslední sklenici zasloužíme. A potom si půjdeme lehnout." Ukázal bradou na dívky a dodal: "Doporučuji vám ctnost, pánové, ať už si myslíte cokoli. Dobrou noc."
Silvanus odložil sklenici jako první a zamířil k pokoji, o který měl zájem. Srazil se s Weilem, který mechanicky zamířil stejným směrem.
"Promiňte," usmál se Silvanus, "ale já bych radši tuto... ehm... světnici."
Weil pokrčil rameny a ustoupil. Na rtech se mu objevil ironický úsměv.
"Máte pravdu, vypadá velice pohodlně."
Silvanus za sebou zavřel dveře, chvíli zůstal stát a hleděl na dívku.
"Nemluvte," varovala ho, "celá místnost je prošpikována mikrofony a kamerami. Nakládejte se mnou jako s otroky ní. Klidně můžete být hrubý."
"To nejde," odvětil v duchu.
"Ale musí to jít, protože si s vámi chci promluvit."
O krok k ní přistoupil a hlasem, o němž soudil, že je strohý, řekl: "Pomoz mi sundat kombinézu."
Dívka se uklonila a pustila se do díla.
"Dobře, ale musíte mi taky nařídit, abych s vámi sdílela i lože, jinak Zirčané nepochopí, proč jsem ještě s vámi."
Silvanus si tedy sedl na postel. Služka k němu hned přiklekla a zula mu boty.
"Popadněte mě za vlasy, jako byste mě chtěl políbit."
Nešťastný Silvanus ji poslechl a položil ruce na hedvábné kadeře. Krátce nato se jejich rty setkaly. Ani

nevěděl, jak dlouho polibek trval.
"Teď mi roztrhejte tuniku a hoďte mě na postel. Pak můžete zhasnout."
Vycítila v Silvanovi zdrženlivost a se slzami v očích ho zapřísahala: "Prosím vás, pro můj národ je nesmírné důležité, abych si s vámi mohla promluvit."
Silvanus, proklínaje zirské špehy, snažil se chovat jako opilec. Dívka několikrát zasténala, a nebýt očí, které ho povzbuzovaly, nikdy by v sobě nenašel sílu pokračovat. Nakonec se vrhl na lůžko a zhasl světlo. Ležel ve tmě, tiskl se k dívce a vzdychl si.
"To je zvláštní," řekla, "ale mým družkám se kontakt navázat nepodařilo. Vy jediný jste receptivní. To znamená, že pozemšťané nejsou telepati?"
"Dodneška jsem netušil, že dokážu číst myšlenky."
"Je to nečekaná šance, že jste tak nadaný. Vaše mentální emise jsou silné a jasné. Jmenuji se Yzil, a jak jste uhodl, patřím mezi původní obyvatele Skalu. Zirčané jsou jen krutí vetřelci."
Blízkost Yzilina těla ho vzrušovala a vší silou se snažil potlačit touhu. Ale zapomněl na telepatii.
Naklonila se nad něj a něžně jej políbila.
"Obdivuji vaši zdrženlivost a slušnost, ale musíme Zirčany oklamat."
"Ne, kdybych zbaběle těžil z této omluvy či výmluvy, nikdy bych si to neodpustil."
Její polibek byl ještě naléhavější.
"Jste hrozně hodný, ale já si to přeji stejně jako vy. Přitahoval jste mě už od prvního pohledu. Dokonce jsem si prohodila místo s přítelkyní, jen abych se dostala sem."
Silvanus se přestal bránit sám sobě, prudce ji objal a zapomněl na celičký svět. Nikdy mu nebylo tak krásně...

11

Mnohem později řekl hlasitě to, co mu napověděla Yzil.
"Byl jsem s tebou spokojený. Zůstaň tu ještě. Až se vzbudím, můžeme si to zopakovat."
"Výtečně," pochválila ho Yzil, "takhle se můžeme dlouho bavit a nikomu to nebude podezřelé. Takže... Naše civilizace je velice stará. Původně jsme se podobali vašim předkům. Před pěti tisíci lety jsme se začali dorozumívat telepaticky a hlasivky nám postupně atrofovaly. Už chápeš, že můžeme jen stěží artikulovat. Před tisíci lety naše civilizace získala konečnou podobu. Byli jsme mírumilovní a technika nás nijak nelákala. Zajímala nás především umění, filozofie a základní výzkum. Naším hlavním zaměstnáním bylo přetvořit planetu v zábavní park a vybudovat harmonická obydlí."
"To je sen mnoha, ale jsou tu materiální nutnosti, které nelze opomíjet."
"Naši předkové to vyřešili. Vybudovali čtyři velké automatické elektrárny, které čerpají energii ze žhavého jádra planety. Syntetizují vše, co potřebujeme. Například každá komnata tohoto paláce stejně jakéhokoli jiného obydlí má kohoutek, ze kterého vytéká tekutina, která nám stačí k výživě. Stejně tak jsme bez problémů získávali všechny běžné základní životní potřeby. Proto jsme se o nějakou techniku nestarali. A tak se stalo, že jsme se před dvaceti pěti lety nedokázali ubránit zirské invazi."
"Odkud vlastně pocházejí?"
"Z planety Zirka, která obíhá velké rudé slunce vzdálené od nás asi dvě stě tisíc světelných let. Mohu ti dát souřadnice v naší číselné soustavě."
Yzil mu čísla řekla a on si je vryl do paměti. Pro případ, že by Zirčané měli kameru pro noční vidění, snažil se ležet bez hnutí s otevřenýma očima a pravidelně oddychoval.
"Viděl jsi, jaké mají mravy. Impériu vládne kasta vojáků, která zotročuje ostatní národy. Není pravda, co říkají, během dvou set let dobyli jen dvacet planet, ale pokud je nikdo nezastaví, snadno se zmocní celého sektoru Galaxie."
"Kde jsi vzala ty informace?" zeptal se a hned si uvědomil, že hloupě.
"Klidně před námi hovoří. Navíc dovedeme číst i v jejich myslích. Ale musíme být velice opatrní, protože to je jediná věc, kterou se nám před nimi podařilo skrýt."
"Je to výhoda, ale momentálně vám není moc platná."
"Zirčané byli spokojeni, že se na Skalu nesetkali s odporem, a tak se spokojili s tím, že obsadili Khur,

což je město, kde se nyní nacházíme, a vybudovali astroport. Zklamalo je, že nenarazili na žádný průmysl, ale nebyli zase tak hloupí, aby zničili automatické továrny, které nás živí. Prozkoumali planetu a pak soustředili své síly tady, nutí nás, abychom jim sloužili. Navíc po nás chtějí, abychom obdělávali stovky hektarů kvůli jejich obživě, a uvažují o těžbě některých nerostů. Potřebují kov pro opravárny kosmických lodí."
"A jak přijali okupaci ostatní?"
"Museli poslechnout! Pár vědců se pokusilo o odpor v podzemní laboratoři skryté v útrobách jedné hory. Byli jsme v psychickém kontaktu několik týdnů. V té době však Zirčané zesílili dohled a hodně našich bylo zatčeno a umučeno. Je s podivem, že nikdo z nich nevyzradil naše telepatické schopnosti."
"Co ti vědci?"
"Jsou zřejmě mrtví, jinak by se nám podařilo je kontaktovat. Ani nevíme, kam se schovali a co se stalo s jejich prací."
Konverzace pokračovala až do úsvitu a Silvanus získal o Zirčanech množství informací. Vzhledem k tomu, že na telepatii nebyl zvyklý, rozbolela ho hlava. Yzil ho něžně pohladila po tváři.
"Odpočiň si na chvíli. Cítím, jak tě to unavuje."
Nezbývalo mu než uposlechnout a snažil se uvolnit si mysl. Jenomže už pouhá Yzilina přítomnost ho neustále rozptylovala. Ruka mu sama od sebe jezdila po jejím nahém těle a opět se ho zmocňovala touha.
"Miláčku," řekla, "nevím, jaký nás čeká zítřek, ale aspoň prožijeme jednu noc štěstí!"
Jejich rty se spojily a opět je strhl vichr vášně.
***
Kral vstoupil do místnosti a guvernér strohým gestem propustil sluhy, kteří jej obklopovali.
"Jak si vedli naši hosté, veliteli?"
"Dobře, pane generále, ale zdá se mi, že ti pozemšťané jsou degenerovaní."
"Co nám dal odposlech?"
"Pochvalovali si oslavu a pak se odebrali do svých pokojů. Tři z nich okamžitě poslali otrokyni pryč. Pouze jeden se choval trochu autoritativně, ale myslím, že za to mohl jenom sexuální pud, což je vysvětlitelné jeho věkem. Řekl bych, že v případě tvrdé akce nebudou klást větší odpor než ostatní degenerovaní."
"Doufejme," vzdychl si guvernér. "Právě jsem dostal rozkazy z imperátorova štábu. Za každou cenu se máme zmocnit jejich lodi, i kdybychom měli zničit celou planetu. Existence té Pozemské unie povede nevyhnutelné k ozbrojenému střetu, protože musíme pokračovat v expanzi. Je to imperátorův nejvyšší cíl. A ta nepřátelská loď se nám hodí. Posily z nejbližší základny jsou už na cestě, ale dorazí až za měsíc."
"Mám ty pozemšťany uvěznit?"
"To je předčasné. Uděláme to takhle..."
***
Ráno se čtyři pozemšťané sešli opět v předpokoji. Na stole už byla připravena snídaně.
Silvanus vyšel z pokoje jako poslední a ještě se naposledy podíval na Yzil, jež stála na prahu. Bílou tuniku měla na cáry.
"Sbohem," říkala mu, "vrať se na Zemi co nejrychleji."
"Přísahám, že se vrátím a odvezu si tě s sebou!"
"Budeme ve spojení tak dlouho, jak to jen půjde, ale nevím, na jakou vzdálenost můžeš přijímat. My to dokážeme na tisíc kilometrů. A ještě jedna rada. Neprozraď naši telepatii ani svým přátelům. Ohrozil bys tím nás všechny."
Weil podal Silvanovi skleničku a poznamenal: "Vy jste ale dneska ráno nějak zasněný, Kramere. Strávil jste dobrou noc?"
"Vynikající," zavrčel Silvanus.
"Ale že byste byl v nějaké zvláštní náladě, to se tedy říct nedá," poštíval ho Weil dál. "Že by ta vaše ložnice byla až příliš pohodlná?"
Silvanus nemusel odpovědět, protože v tu chvíli se dostavil Kral. Nejdřív se hostů zeptal, zda byli spokojeni, a potom jim navrhl, že je doprovodí k lodi.
Cestou oslovil Perkinse: "Dnes ráno jsme dostali zprávu od našeho imperátora. Máme vám od něj vyřídit

srdečné pozdravy. Má radost z navázání přátelských styků a smlouvu, kterou jsme připravili, plně schvaluje."
"To je dobrá zpráva, majore. V tom případě stačí dokument jenom parafovat a můžeme se rovnou vrátit na Zemi."
"Pan generál je vám k dispozici. Pokud vám to vyhovuje, může na dnešní podvečer připravit slavnostní podpis. Po něm bude následovat banket, na který je zvána celá vaše posádka. Bylo by kruté připravit mužstvo o půvaby naší planety."
Perkins si svolal celou posádku na můstek.
"Náš úkol končí," řekl. "Odstartovat můžeme zítra ráno. Stocksi, Pearsone, dělo se něco zvláštního?"
"Všechno v pořádku, veliteli."
Potom Perkinsovy rysy ztuhly a přísně pohlédl na Kramera.
"Využil jste všech možností, které nám hostitel nabídl, ale propříště bych od vás očekával více zdrženlivosti."
Silvanus zrudl. "Pouze jsem poslechl vaše rozkazy, veliteli," bránil se. "Pověřil jste mě, abych shromáždil co nejvíce informací o Zirčanech, a myslím, že jsem svůj úkol splnil."
"Tím, že jste laškoval s tou mladou divoškou?" poznamenal uštěpačně Weil.
"To není žádná divoška!" zařval Kramer a zaťal pěsti. "Jejich civilizace je stará více než pět tisíc let. Podařilo se mi s ní navázat kontakt a celou noc jsme hovořili."
"Zvláštní," ozval se Spontini, "já z té své dostal jen dvě slabiky."
"To je dobře," usmál se Silvanus, "protože naše pokoje byly napíchnuté."
Perkins se zachmuřil.
"A jak jste s ní dokázal komunikovat, aniž jste přitom na sebe upozornil Zirčany?"
Kramer zaváhal.
"To vám nemůžu říct, veliteli, je to tajemství, které nepatří mně, a musel jsem dát slovo, že je zachovám. Ale snažně vás prosím, abyste mi věřil."
Stocks vytáhl miniaturní magnetofon.
"Podejte hlášení, hochu, a nic nevynechejte."
Silvanus přivřel oči a věrně reprodukoval, co se od Yzil dozvěděl. Když se zmínil o planetě Zirka, Perkins sebou trhl.
"Jste si jist, že si ta čísla pamatujete správně?"
"Taková jsem dostal."
Velitel zadal čísla palubnímu počítači a ten za deset minut plechovým hlasem ohlásil:
"V dané oblasti existuje slunce třídy H. Tato soustava nebyla ještě prozkoumána."
Stocks se usmál. "Pokud je tato informace správná, pak má mimořádný význam. Pokračujte, Kramere."
"Posádka na Skalu bývá obyčejně větší, ale šest lodí odletělo minulý týden dobýt další soustavu. A sice tu, kterou jsme měli prozkoumat jako Alfu. Existuje tam jedna planeta pozemského typu obydlená značně primitivními humanoidy, je to civilizace především zemědělská. Zirčané se tam snadno usadí, obyvatele zotročí a vytěží tamější bohatá ložiska titanu."
Tentokrát velitel svraštil obočí a na čele se mu udělaly vrásky.
"Kdy tam mají dorazit?"
"Vzhledem k pomalosti jejich strojů zhruba za deset dnů."
"Jak jsou vyzbrojeni?"
"Každá loď má ofenzivní jaderné střely. Zirčané neznají laser a nemají ochranný štít. Jsou to válečníci, kteří se vysmívají smrti a ztráty na životech jim jsou lhostejné. Pozemní jednotky mají dost primitivní zbraně, pouze pistole a pušky, ale umějí s nimi velice dobře zacházet Myslím, že jsem na nic nezapomněl, veliteli."
Posádka dlouho mlčela.
"Kramere," ozval se nakonec Perkins, "jste si jist, že vám ta holka nelhala?"
"Dávám vám své slovo důstojníka, že jakákoli lež je zcela vyloučena."
"V tom případě to risknu a budu vám věřit. Jaký je váš názor, Weile?"
Diplomat chvíli váhal.

"Obávám se, že to poněkud překračuje naše kompetence. Něco takového mohou rozhodnout jen vyšší místa."
"Taky si myslím. Takže okamžitě pošleme hlášení generálu Gauthierovi a podrobně mu vysvětlíme vojenský a diplomatický aspekt celého problému."
"A jaký zachováme postoj vůči Zirčanům?" zeptal se Silvanus.
"Nemáme důvod jej nijak měnit, protože nic o nich nevíme. A pokud je jejich imperátor ochoten vyjednávat, pak není vhodná chvíle, abychom riskovali diplomatický incident. Všichni půjdeme do paláce. Ale pro jistotu zapneme automatickou obranu."
"Neobáváte se pasti?"
"O nic víc než včera. Ta Yzil stejně jako ostatní Skalané trpí zirskou okupací, a proto jim přisuzují horší úmysly. Třeba se mýlí."
"Nemůžeme těm nešťastníkům nějak pomoct?"
"Rozhodně ne! Dokud se neprokáže něco jiného, oficiálně spadají pod vládu Zirčanů."
Jeho rozhodnutí Silvana zklamalo, ale už na ně nereagoval. Na okamžik ho napadlo, že velitele požádá o souhlas zůstat na palubě, ale touha spatřit Yzil byla silnější než opatrnost.
"A teď překontrolujte Procyon," nařídil Perkins. "Jakmile podepíšeme smlouvu, nějak se omluvíme a co nejrychleji odletíme."
Silvanus zamířil do strojovny a přemýšlel. Pak se ale obrátil a zašel do své kabiny.

12

"Pospěšte si, Kramere, jste poslední," bručel velitel.
"Promiňte, ale ještě jsem si ověřoval, jestli máme videorádio nastavené na automatické nahrávání."
"To je přece Pearsonova práce a ten nic nezanedbá." Perkins stiskl tlačítko a pobídl ho: "A nyní si pospěšme. Máme třicet sekund na opuštění nebezpečné zóny, pak se utvoří silové pole."
Kral je přivítal se svým věčným úsměvem. Silvanus byl po celou cestu zticha a soustředil se na Yzil.
"Vnímám tě výtečně. Nemohla jsem ti odpovědět dřív, protože mi jeden Zirčan dával instrukce ohledně večeře."
"Chceme odletět ještě v noci a je mi hrozně smutno, že tě musím opustit."
Silvanus musel přerušit spojení, protože ho oslovil jeden Zirčan.
Smlouva byla sepsána ve dvou jazycích a svázána do velice pěkných desek z červené kůže. Velitel se podepsal vedle Slaga a prohlásil:
"Děkujeme vám, Vaše Excelence, za přátelské přijetí. Jsme tak netrpěliví, abychom tento dokument předali našemu prezidentovi, že vás prosím o souhlas, abychom mohli okamžitě odstartovat."
"Budiž, jak si přejete. V tom případě si jen připijeme na přátelství mezi našimi národy."
Služebnictvo přineslo týž nazelenalý nápoj jako první den. Guvernér zvedl pohár a pronesl přípitek prezidentovi Pozemské unie.
Silvanus se už dotýkal sklenice rty, když zachytil zprávu od Yzil: "Předstírej, ze piješ."
Perkins se napil jako první a skácel se k zemi. Hned po něm následoval Spontini a další. Silvanus je pro jistotu napodobil.
Ležel na dlažbě a snažil se předstírat nehybnost.
"Yzil, oni jsou mrtví?" zeptal se.
"Jenom je uspali. Nemohla jsem tě varovat dřív, protože o tom věděli pouze guvernér a Kral. Přečetla jsem si to ve Slagově mysli na poslední chvíli."
Kral prohledal pozemšťanům kapsy a sluhové je pak odnesli ven.
"Zavřete je do podzemní cely!"
Silvana popadli za ruce a za nohy. I nadále úspěšně předstíral spánek. Cesta trvala několik minut. Vtom v ohybu chodby oba nosiči prudce zastavili a strčili ho do pootevřených dveří, které se okamžitě zavřely.
Kramer otevřel oči a spatřil Yzil.
"Pospěš si, pokusíme se schovat v podzemí."
"Na nic se neptal a následoval dívku bludištěm vlhkých temných chodeb. Nakonec se zastavila u rezatých

mříží."
"Myslím, že si můžeme oddychnout. O tomhle úkrytu Zirčané nevědí."
Posvítila elektrickou svítilnou na stěny pokryté mechem.
"To je podzemí původního hradu zbořeného před pěti sty lety. Na jeho místě vyrostl nynější palác. Loni jsem ty chodby objevila, byla to náhoda." Ukázala na své společníky. "Představuji ti Oxala a Tzula, kteří tě pomohli zachránit. Jinak o tom z bezpečnostní důvodů nikdo neví. Až Zirčané zjistí, že jsi zmizel, nikdo jim nemůže nic prozradit, ani na mučidlech."
Silvanus oběma statným mladíkům poděkoval.
"Proč tolik riskujete?"
"Chceme, abyste upozornili Pozemskou unii na nebezpečí, jakým jsou Zirčané pro celou Galaxii."
"Ale to se musím vrátit na loď. Tu bohužel určitě střeží."
"Ozbrojme se trpělivostí."
"Pozor, Silvane," zděsila se Yzil, "myslíš příliš intenzivně. Někdo z našich by mohl tvé myšlenky zachytit a nevědomky nás prozradit. Musíš se naučit vlny modulovat a vytvářet mentální hráz."
Kramer poslušně poslouchal její instrukce.
"Výtečně," řekla nakonec. "Jsi nadanější než my!"
V dálce se ozval hluk a Yzil se zastavila.
"Zirčané už na to přišli. Prohledávají celý palác. Bohužel se mi zdá, že odhalili i tuto chodbu. Musíme jít hlouběji."
Oxal přistoupil ke mříži. Ta však odolávala. Nebylo možné ji otevřít ani s Tzulovou a Silvanovou pomocí.
V chodbě už zaznívaly výkřiky. Během několika vteřin je dostihnou!
"Sbohem, Silvane, prohráli jsme. Lépe když nás zabijí na místě, než aby nás celé dny mučili!"
Při představě, že by to nádherné tělo mělo trpět, popadl Kramera šílený vztek. Vzal za mříže oběma rukama a šílený zlostí a zoufalstvím zatáhl. A té chvíli stejně jako tehdy v Himálaji cosi cvaklo a on cítil, jak se mu do svalů vlévá síla. Roztáhl mříže a přátelé se jimi protáhli. O padesát metrů dál zahýbala chodba doprava. Ke stěně se přitiskli zrovna ve chvíli, kdy chodbu prořízl kužel světla.
"Tady nic není, poručíku!" slyšeli.
"Půjdeme ještě dál."
"Proč? Na tuhle mříž by to chtělo tank!"
Silvanus neměl translátor, takže nerozuměl, ale v Yzilině mysli si přečetl, co říkají. Vnímal i její údiv.
"Já to taky nechápu," odvětil. "Ve vypjatých chvílích v sobě nalézám netušené rezervy."
Uprchlíci pokračovali až do prostorné místnosti s lehce světélkujícími stěnami.
"Původní osvětlení bylo ve zdi. Postupem času stále víc slábló, ale zůstalo zde ještě několik fosforeskujících míst. Myslím, že tady jsme v bezpečí. Žádné velké pohodlí to sice není, ale můžeme si odpočinout."
"A z čeho budeme žít? Přiznám se, že mám docela hlad. To je běžná reakce, když podám neobvyklý výkon."
"Já vím, organismus si obnovuje energii. Doufám, že to ještě funguje."
Yzil přistoupila k mělké nádržce u stěny a stiskla knoflík. Ze stěny vytryskl čúrek jakési tekutiny.
"Z toho nabereš sílu, Silvane. Bohužel musíš pít z dlaní, kelímky už dávno nejsou. Stačí pár doušků a nasytíš se."
Kramer se naklonil a lačně pil. Tekutina byla svěží a slabě chutnala po jahodách.
"To stačí," usmívala se Yzil, "už sis vzal trojnásobnou dávku."
"Omlouvám se, ale říkal jsem ti, že mám hrozný hlad."
Podíval se na hodinky. Od onoho neblahého přípitku uplynuly tři hodiny. Teď už měl Procyon startovat. Co se stalo s jeho druhy?
Yzil vnímala jeho smutek a vzala ho za ruku.
"Pojď, lehneme si tamhle do kouta. Teď můžeme jedině čekat."
Lehl si na zem a hned cítil její teplé tělo. Ostýchavě se podíval na dva Skalany, kteří se diskrétně odebrali na druhý konec podzemního sálu.
"Oxal a Tzul to vědí a na Skalu jsme se v těchto věcech už dávno zbavili pokrytectví..."

Silvanus tedy déle nepřemýšlel a nechal se strhnout vírem rozkoše.

13

Guvernér generál Slag nervózně poklepával prsty o desku stolu. Slunce vyšlo již před několika hodinami a Kral se s hlášením stále ještě nedostavil.
Konečně se objevil ve dveřích. Bylo na něm vidět, že je nevyspalý, jeho pleť měla zvláštní šedavě zelený odstín.
"Ta zatracená loď je chráněna silovým polem, které se nám nepodařilo překonat. Pustili jsme na ni tank a ten vzplál. Nakonec jsem dal rozkaz, aby na loď pálili klasickou municí a stále většího kalibru. Granáty jako by se odrážely a přišel jsem o čtyři muže."
Slag tříkl pěstí do stolu.
"Něco nového s tím uprchlíkem?"
"Stále ještě ho nemáme. Musel mít spojence mezi těmi degenery, protože ta holka, co se s ní vyspal, zmizela taky."
"Pokračujte v pátrání, chci, abyste ho našli ještě dnes!"
Kral přikývl. "Máme na to silové pole použít atomovou munici?"
"Později. Dejte ty pozemšťany vzbudit a pokusíme se je přesvědčit, aby nám loď vydali."
Kral v krutém úsměvu odhalil špičaté zuby a zamířil ke dveřím. Za pár minut vešel do místnosti bez oken, kde byly čtyři stráže.
"Přiveďte mi vězně!"
Perkinse a jeho druhy vytáhli ze sousední cely. Vzbudili se s bolestí hlavy, s odpornou pachutí v ústech a celí zmatení. Weil statečně překročil práh a snažil se působit důstojně. Všiml si, že Slag položil na stůl jeden translátor, zapnul ho tedy a zeptal se:
"Co znamená tahle komedie?"
Kral ho udeřil do tváře a zařval: "Sklapni, chcípáku! Jsi tady, abys poslouchal!"
Weilovi se spustila krev z nosu i úst, ale přesto důstojně prohlásil: "Inkoust na smlouvě ještě ani neoschl a už ji porušujete!"
Dostal další ránu do obličeje a klesl na kolena.
"Kdepak máte kamaráda?" zeptal se guvernér.
"To je dobrý!" podotkl Perkins. "Nejdřív nás zdrogujete, pak nás zavřete. Jak to máme vědět?"
"Dříve či později toho mizeru dostaneme," vyhrožoval Slag. "A čeká ho exemplární trest. Aspoň uvidíte, jak trestáme neposlušnost. A teď nám vydejte loď, jinak vás dám na místě popravit. Je to jediná možnost, jak si zachránit bídné životy."
Perkins zoufale uvažoval. Takže Kramer a ta jeho holka měli pravdu! Zirčané skutečně chtějí dobýt celou Galaxii.
"Procyon," řekl, "je chráněn silovým polem a nikdo se do něj nedostane."
Generál Slag ukázal na jejich osobní věci. "Mezi těmi krámy je určitě nějaký dálkový ovladač, který to pole vypíná," prohlásil.
Perkins se jen pohrdavě usmál.
"Tak neopatrní zase nejsme. Silové pole je nastaveno na naše biovlny, tedy na souhrn elektrických, tepelných a molekulárních vlastností každého jednotlivce."
"V tom případě jeden z vás v Kralově doprovodu vstoupí do lodi."
"Vždyť vám povídám, že nikdo cizí nemůže do lodi vstoupit, jinak shoří."
Slag chvíli uvažoval. Pozemšťané si jsou až příliš jisti sami sebou, ale určitě v té jejich technice bude nějaká slabina.
"Tak dobře," řekl nakonec, "budete o hladu a žízni, dokud ten problém nevyřešíte."
Dal pokyn a stráže zahnaly pozemšťany zpět do cely.
"A jsme v tom," poznamenal lakonicky Pearson.
"Jestli se odtud dostaneme," vybuchl Spontini, "tak přísahám, že tomu mizerovi guvernérovi zakroutím krkem!"

Perkins ukázal na strop a zašeptal: "Je možné, že nás pozorují. Pojďte sem."
Když dali hlavy dohromady, zašeptal: "Nevím, co nás čeká, ale Procyon jim nesmí v žádném případě padnout do rukou. Jestli se aspoň jednomu z nás podaří se do něj dostat, rozkazy jsou jasné. Nesmí vyjednávat ani za cenu, že by tím ostatní zachránil. Musí odstartovat a poslat zprávu generálu Gauthierovi."
***
Generál Slag dlouze hleděl na Procyon II.
"Jste připraven, Krali?"
"Čekáme pouze na vaše rozkazy, pane generále. Máme připraveny dvě taktické jaderné střely."
Slag dal znamení a střely byly odpáleny. Narazily na štít a vybuchly.
"Tak to vidíte," vzdychl si Kral. "Jsou stejně neúčinné jako klasická munice."
"O důvod víc, abychom se toho stroje zmocnili," zavrčel Slag. "Půjdeme si s těmi pozemšťany popovídat. Toho uprchlíka pořád nemáte?"
"Jako by se vypařil. Naši lidé prohledali už celý Khur."
Strážní vyhnali pozemšťany z cely.
"Doufám, že jste už dostali rozum," řekl jedovatě Slag, "anebo potřebujete pádnější argumenty?" Ukázal na stůl s pouty a elektrickými dráty.
"Myslete si, co chcete, ale chcete po nás nemožné," odpověděl Perkins. "Bezpečnostní systém počítá prostě s každou eventualitou."
"Myslím, že po trošce tělocviku se vám vrátí paměť."
Perkinse uchopili dva muži a hodili ho na stůl. Připoutali ho a Kral mu připojil elektrody na dolní končetiny. Stiskl tlačítko.
Velitel sebou škubl. Při druhém výboji se už neudržel a zařval bolestí.
Kral Perkinse nemilosrdně mučil dál, dokud neztratil vědomí.
Guvernér se rozloučil s vylekanými pozemšťany se slovy: "Každý den přijde na řadu jeden z vás. Jsem trpělivý a myslím, že nakonec svého cíle dosáhnu."

14

Silvanus byl v podzemí už pátý den a navzdory přítomnosti půvabné Yzil se začínal nudit. Nevěděl, co se děje s jeho druhy, a trápilo ho to.
V té chvíli se ukázal Oxal.
"Odvážil jsem se až k východu. Stráží už není tolik a myslím, ze dneska v noci můžeme jít."
"A kam?"
"Když se dostaneme do lesa u hory, jsme zachráněni. Tam nás Zirčani nenajdou."
"Ale jak tam přežijeme?"
"Před invazí byl celý ten kraj obydlený a jsou tam místa, kde si můžeme načerpat výživnou tekutinu."
"Myslíte, že se dostanu na astroport?
"Cesty jsou určitě střeženy, ale můžeme se k němu dostat oklikami. Ale vaši loď určitě hlídají."
Vyrazili. Šli vlhkou chodbou, která klesala stále hlouběji do podzemí.
"To je bývalá stoka," vysvětlovala Yzil. "Vede do trosek čističky asi dva kilometry za městem."
Asi po hodině obtížné cesty ve stále se zužujícím kanálu spatřil Silvanus šachtou kousek hvězdného nebe. Ven vylezli po kovovém žebříku.
S neskrývanou rozkoší se nadechl voňavého nočního vzduchu. Nacházeli se uprostřed změti zřícených a zarostlých nosníků. Opatrně se prodírali listovím. Jeden měsíc už vyšel a svítil jim na cestu.
"Pojď s námi," naléhala Yzil. "Jít na astroport je šílenství."
"Když se dostanu do lodi, můžu pomoct přátelům!"
Yzil s povzdechem souhlasila a přešla do čela. Po hodině dalšího putování už nabývali naděje, když je náhle k zemi přibil kužel světla.
"Hlídka!" řekla Yzil. "Doufám, že si nás nevšimli."
S tlukoucím srdcem čekali několik minut. Konečně zvuk motoru začal slábnout a vozidlo se vzdálilo. Dál

už pokračovali bez rušivých příhod. Za několik hodin Oxal ukázal na vzdálená světla.
"To je astroport, ale neznáme rozmístění a intervaly stráží."
Silvanus se na okamžik zamyslel.
"Nemá smysl, abyste dál riskovali, protože do lodi můžu vstoupit jedině já. Je totiž v obranném režimu. Když se do ní dostanu, pošlu pro vás člun. Bude v pravidelných intervalech vysílat světelný signál. Dva krátké záblesky a jeden dlouhý. Vy mi odpovíte dvěma dlouhými. Tak vás najde i v hlubokém lese."
Skalané souhlasili a Yzil ho ještě naposledy varovala, aby si dal na Zirčany pozor. Jsou ďábelsky vychytralí.
Kramer se obezřetně vydal za světly. Konečně spatřil Procyon, fialový kruh kolem něj vyznačoval silové pole. Zdálky obešel řídicí věž a hlavní budovy a ukryl se za jedním hangárem. K lodi mu zbývalo už jen tři sta metrů, ale zcela nekrytým prostorem. Trpělivě vyčkal, až se měsíc schová za mrakem, a potom se začal plížit kupředu. Tiskl se k betonu, ale i tak měl pocit, že musí být nápadný jako bradavice na nose. Lokty měl do krve sedřené o hrubý povrch, ale pokračoval stále dál. Polovinu vzdálenosti už měl za sebou, snad tentokrát bude úspěšný. Noc náhle prořízl reflektor a rozezněly se rozkazy. Silvanus prudce vyskočil a uháněl vpřed. Ozvalo se několik výbuchů, ale nevnímal je, zoufale běžel jako o život. Štít byl od něj už jen dvacet metrů. Vtom ho cosi prudce udeřilo do zad a srazilo k zemi. Pokoušel se plazit, ale marně. Jakési ruce ho surově obrátily na záda. Hodili ho do vozu. Prudce ho zabolelo na prsou. Ještě než úplně ztratil vědomí, zachytil Yzilino volání o pomoc...
***
Za svítání se prudce otevřely dveře cely a vhodili do ní Silvana.
"Tady ho máte!" řekl výsměšně Kral.
Spontini ke Kramerovi přiskočil a snažil se mu nahmatat tep.
"Žije. Můžete ho ještě operovat."
Kral se jen ušklíbl. "Lazaret tady nemáme. Jestli ho chcete ošetřit, zajděte si na loď. Určitě tam ošetřovnu máte."
Perkins sevřel pěsti a zařval: "Ty hajzle! Tohle nám jednou zaplatíš!"
Kral se jeho výlevu bezmocného vzteku jen zasmál.
"Rozmyslete si to. Přijdu se vás za pár hodin zeptat. Pokud by byl tenhle mladý muž ještě naživu, i on by měl mít nárok na dávku elektrické masáže, aby si nemyslel, že ho opomíjíme."
Jakmile se za majorem zavřely dveře, Spontini opatrně rozepnul kombinézu nasáklou krví a vzdychl. Projektil vnikl Silvanovi do těla kousek pod pravou lopatkou, vyšel pod pravou prsní bradavkou a zůstal po něm otvor jako větší mince.
V té chvíli Silvanus otevřel oči. Poznal přátele a zašeptal: "Smůla, veliteli. Stačilo jen dvacet metrů!"
"Nehýbejte se," řekl Perkins s nuceným úsměvem. Věděl, že raněnému příliš života nezbývá. "Jste zraněný, ale Spontini se o vás postará. Je to vynikající profesionál, neznám lepšího lékaře."
Doktor opatrně stíral kapesníkem krev z okrajů rány. "To je zvláštní!" vydechl. "Střela musela projít celým hrudníkem a určitě zasáhla plíce. Normálně by mělo být slyšet vzduch unikající z alveol, ale rána se zřejmě nějakým zázrakem zavřela. Dokonce ustalo i krvácení. Jak se cítíte?"
"Jsem slabý jako moucha, mám hlad a žízeň."
"Bohužel tady nic nemáme. Za šest dnů nám ti šmejdi dali jen čtyřikrát najíst. Zkuste to zaspat."
Silvanus zavřel oči a soustředil se na Yzil. Co je s ní? Kontakt navázal až překvapivě rychle.
"Miláčku, už jsem myslela, že je po tobě! Kde jsi?"
"Asi v sousední cele. Překvapila nás hlídka. Tzula zabili a Oxala a mě uvěznili. V nebližších dnech nás před všemi sluhy umučí. Prohráli jsme, ale aspoň jsem tě potkala."
Silvanus byl natolik unavený, že přerušil kontakt a upadl do těžkého spánku. Když opět otevřel oči, spatřil vedle sebe Spontiniho. Lékař se tvářil udiveně.
"Ničemu nerozumím," vrtěl hlavou, "ale ta vaše rána se zajizvuje přímo před očima. Za čtyři hodiny jsou to větší pokroky než u normálního smrtelníka za dva dny."
"To je možné, ale jsem úplně vyždímaný. Nehnu ani prstem."
"Nemá smysl vám něco namlouvat," ozval se vážným hlasem Perkins. "Situace je kritická. Zirčani nás nikdy nepustí a Procyon jim zase nikdy nesmí padnout do rukou. Štít mívá zpravidla dost energie na

několik týdnů a já nevěřím, že by to zkusili s jadernými střelami, jenže generál Gauthier si určitě myslí, že jsme už na zpáteční cestě. Naše mlčení mu bude nápadné nejdřív za týden."
Silvanus se pousmál.
"V tomto ohledu vás můžu uklidnit, veliteli. Od začátku jsem těm Zirčanům nedůvěřoval, a tak jsem ještě před odchodem z lodě nastavil automatické odeslání depeše. Odešla dvanáct hodin po našem odchodu. Proto jsem se tak opozdil a naštval vás. Generál tedy ví, že se něco stalo."
"Chválabohu," oddechl si Perkins, "aspoň si před smrtí nemusím nic vyčítat. Musím se vám s něčím svěřit, Kramere. Teď už znám odpověď na otázku, kterou jsem si kladl při odletu ze Země. Ne, vy jste se nestal astronautem ze snobismu. Jsem rád, že vás mám v posádce. Jak se vám podařilo utéct?"
Než Kramer stačil odpovědět, vstoupil do cely Kral.
"Ale ne," konstatoval se zlým úsměvem, "náš hrdina ještě žije! Tak co, vydáte nám tu loď?"
"Už jsem vám řekl," odpověděl Perkins, "že na ni nemůže vstoupit nikdo nepovolaný."
"Nu dobrá! V tom případě položíme pár otázek tomuto mladému muži, dřív než nám umře. Obzvlášť by nás zajímalo, jak se mu podařilo opustit Khur a uniknout našim hlídkám."
Dva muži Silvana odvlekli do mučírny.
"Jen pojďte i vy," vybízel Kral ostatní. "Chci, abyste byli při tom. Třeba vás jeho agónie přivede k rozumu."
Dva strážní hlídali pozemšťany, zatímco ostatní připoutávali Kramera a nasazovali mu na nohy elektrody. Potom jeden stiskl tlačítko. Silvanovy nohy ztuhly a mozkem mu projela ukrutná bolest. A v té chvíli se opět dostavilo ono známé kliknutí a bylo po bolesti. Při druhém výboji už křečovitému stažení nohou nevěnoval pozornost. Jako by se to dělo někomu jinému. Všiml si však Kralova udiveného pohledu a začal křičet. Trápení trvalo několik minut a Silvanus cítil, jak mu přibývá sil, jako by jeho organismus přímo absorboval elektrickou energii.
Od křiku ho bolely hlasivky, ale cítil se ve skvělé formě. Jeho odolnost však začínala být Kralovi divná, protože ostatní omdleli už po desátém výboji.
Kralovu pozornost však náhle odvedl Weil, který k němu přistoupil a řval jako pominutý:
"Jste surovec a vaše chování považuji za důvod k válce."
"Hubu drž, všiváku!" okřikl ho major a chystal se ho udeřit.
Ke svému nesmírnému překvapení praštil do prázdna a břichem mu projela ukrutná bolest. Weil byl sice diplomat, ale prošel tvrdým výcvikem jako všichni astronauti. Uhnul a uštědřil Kralovi dobře mířenou ránu na solar. Kral se zlomil v pase a lapal po dechu. Dalším úderem mu Weil zlomil vaz.
Všechno proběhlo tak rychle a nečekaně, že zbylí čtyři Zirčané nestačili zareagovat. Perkins, Stocks a Pearson se na ně okamžitě vrhli.
Ale čtvrtý voják, který se opíral o mučicí stůl, stihl vytáhnout pistoli. Než stiskl spoušť, zasáhl Silvanus. Prudkým škubnutím přerval pouta, která mu svírala nohy, a patou prokopl Zirčanovi hrudník.
Tím bitka skončila. Perkins odebral Zirčanům zbraně a Spontini sejmul Kramerovi zbylá pouta. Už mu chtěl pomoci na nohy, ale mladík vstal sám.
"Děkuji, doktore, ale myslím, že to půjde."
Spontini se ani nestačil divit a Kramer pokračoval: "A teď se odtud musíme nějak nenápadně dostat."
"To radši umřu v boji, než abych se nechal znovu mučit elektřinou," prohlásil Perkins.
Silvanus opatrně otevřel dveře, ale Kral si byl natolik jistý svou převahou, že na chodbě nenechal nikoho v záloze. Ihned se v duchu soustředil.
"Yzil, kde jsi?"
"V trojce. Co se děje?"
Silvanus přiskočil ke dveřím cely a otevřel je. Oxal a Yzil seděli na zemi. Dívka se mu vrhla kolem krku. Jemně se vyprostil z její náruče a zeptal se jí: "Zavedeš nás do podzemí?"
Perkins od té chvíle přenechal velení Kramerovi, jeho nepochopitelné vitalitě se už ani nedivil.
Pozemšťané vyrazili za Yzil a Oxalem do podzemního labyrintu. Vtom se mladá Skalanka před jedním ohybem přitiskla ke stěně.
"Pozor! Blíží se dva Zirčani."
Silvanus kývnutím přivolal Perkinse k sobě. Přikrčili se k zemi a čekali. Jakmile se Zirčané ukázali, vrhli

se na ně. Zápas byl stejně krátký jako nemilosrdný a překvapení Zirčané se skáceli bez jediného výkřiku. Kramer podal jednu pistoli Oxalovi a druhou si nechal. Když došli ke mříži, Stocks odstrčil Silvana a přistoupil blíž.
"Nechtě to na mně, ať se vám neotevře rána."
Ale s mříží nehnul, ani když mu přišel na pomoc Pearson. Nakonec musel zasáhnout Silvanus.
Konečně došli do místnosti s fosforeskujícími stěnami a mohli si chvíli odpočinout a napít se výživné tekutiny z automatu. Potom se natáhli na zem.
"Musíme počkat, až se setmí a možná ještě další den, teprve pak to zkusíme," prohlásil Silvanus. "Moc pohodlné to tu není, ale pořád je to příjemnější než cela. Měli jsme štěstí, že nás Zirčani podcenili. Stále v duchu vidím Kralovy udivené oči, když ho Weil udeřil. Ani ve snu ho nenapadlo, že by se zajatci dokázali bránit. A diplomat se nemění v bojovníka každý den!"
"Když už mluvíme o odolnosti," zabručel Spontini, "moc rád bych věděl, jak může někdo, kdo dostal kulku do hrudi, přetrhnout pouta a pohnout zazděnou mříží."
Silvanus smutně pokýval hlavou.
"Sám nevím, co se to ve mně děje," vysvětloval. "Jakmile jsem vystaven silné bolesti, nějakému velkému úsilí nebo nebezpečí, jako by se ve mně něco přepnulo."
"Velice praktické zařízení," poznamenal Pearson lakonicky.
"Ale znepokojující, protože neznám své meze. Vím, že se mi rána za pár hodin zajizví, ale nevím, co by se stalo, kdybych to dostal do hlavy."
"Nejspíš byste byl mrtvý," řekl Spontini. "Váš organismus má pouze zrychlenou regenerační schopnost."
"Měli bychom si spíš odpočinout," přerušil je Perkins. "Ale stejně by jeden z nás měl držet hlídku."
Silvanus a Yzil se nabídli jako první. Chtěli být konečně sami.

15

Plukovník Hiwo vpadl do guvernérovy pracovny jako smršť. Byl tak rozrušený, že zapomněl i pozdravit, což se mu za třicet let vojenské kariéry nestalo. Slag už nabíral dech, že ho patřičně seřve.
"Pane generále, vězňové uprchlí!" vychrlil ze sebe Hiwo.
Zpráva byla tak neuvěřitelná, že ho Slag požádal, aby mu ji zopakoval.
"Kde je Kral? Byl za ně odpovědný! Dám ho zastřelit!" zuřil Slag.
"Je mrtvý. Pozemšťani ho zabili a s ním čtyři strážné."
"A to nikdo nic neslyšel?"
"Nepoužili zbraně. Podcenili jsme je. Jsou to ve skutečnosti bojovníci stejně jako my."
"To je směšné, plukovníku! Poplach jste dal vyhlásit, aspoň předpokládám."
"Dal jsem uzavřít všechny východy z města a hlídky prohledávají dům po domu. Brzy je dostaneme."
"Tohle mi Kral tvrdil i v prvním případě a toho zběha dostali až pár metrů od lodě. Určitě se k ní pokusí proniknout. Postavte dvojitý kruh stráží. V případě nutnosti tam nažeňte celou posádku."
Hiwo se mohl přetrhnout, jen aby vyhověl guvernérovu přání. Uvědomoval si, že za této situace by ho sebemenší nedbalost mohla stát hlavu.
Slag se vztekle pustil do denního hlášení. Jeho invazní lodě pokračovaly uspokojivě v tažení a brzy dosáhnou cíle. Bylo bezpodmínečně nutné zřídit novou základnu, dříve než se rozpoutá konflikt se Zemí. Ještě by potřebovali získat pozemskou loď, ale to se jim zatím nepodařilo. Guvernér si nedokázal představit, jak bude generální štáb reagovat, až dostane zprávu, že selhali.
Zaujala ho poznámka jednoho technika z astroportu. Z měření vyplývalo, že nepřátelskou loď zásobuje energií klasický atomový generátor. Čím více se silové pole namáhá, tím více energie potřebuje. Jak silný ten generátor je, to technik netušil, ale navrhoval, aby nepřetržitě bombardovali ochranný štít. Generátor se vybije a nakonec se jim podaří do lodi vniknout. Nedokázal však odhadnout, jaké množství munice bude třeba.
"Zajímavé," řekl si tiše Slag, "a navíc se tak nedostanou k lodi."
Dal si zjistit zásoby munice. Měl štěstí, protože štáb s ohledem na plánovanou expanzi je zásobil velice slušně.

Zapnul videorádio a na obrazovce se ukázal velitel astroportu.
"Ať stráže ustoupí od lodě na osm set metrů," nařídil guvernér, "a pak ji nepřetržitě ostřelujte klasickou municí. K dispozici máte i padesát taktických atomových hlavic."
"Rozkaz, pane generále. Tím se ale zvýší radiace a pak bude astroport k nepotřebě."
"To je mi jedno. Postavíme jiný. Okamžitě vydám příkazy. Veškeré obyvatelstvo Khuru se nažene na stavbu, a kdyby to nestačilo, seženeme si pracovní síly v jiných městech. Proveďte rozkaz!"
Důstojník zasalutoval a obrazovka zhasla. Slag si povzdychl a pustil se do hlášení pro generální štáb.
***
Někdo Silvanovi zatřásl ramenem a mladík se probudil.
"Nerad vás ruším," řekl Perkins, "ale zdá se, že vaši přátelé vám chtějí něco říct, a my se s nimi nedorozumíme."
Silvanus zachytil Yzilinu myšlenku.
"Oxal byl na průzkumu. Zirčani už počtvrté prohledávají podzemí a jeden zarputilý důstojník se snažil otevřít mříže. Naštěstí se mu to nepodařilo, ale Oxal slyšel, jak dal mužům rozkaz, aby došli pro autogen. Musíme pryč."
Silvanus si vzdychl a podíval se na hodinky. Od útěku uběhlo pouhých deset hodin. Ale teď by měla být venku noc, takže snad mají naději.
"Stručně sdělil přátelům, co se děje."
"Nesmíme ztrácet čas," rozhodl Perkins. "Ukažte nám cestu."
"Ještě se trochu napijte," doporučil jim Silvanus, "protože nevím, kdy se opět dostaneme k jídlu."
Jakmile se nasytili, Yzil vyrazila. Za hodinu se dostali k větrací šachtě.
"Vystoupím první," nabídl Silvanus Perkinsovi, "a obhlédnu okolí. Pokud nebude hrozit bezprostřední nebezpečí, dám vědět Yzil a ta vám dá znamení, že můžete za mnou."
Velitel už jen automaticky přikývl, protože stále ještě nepochopil, jak se ti dva domlouvají. Byl však natolik rozumný, že v tak ožehavé situaci nežádal vysvětlení. Kramer vystoupil šachtou a ztratil se v bujné vegetaci.
Uběhlo několik minut a pozemšťané byli stále nervóznější. Vtom se Yzilina tvář rozzářila úsměvem a dívka ukázala veliteli na žebřík.
Když se Perkins dostal na čerstvý vzduch, na chvíli se zastavil. Zdálky se k nim nesly výbuchy.
"Tudy," zašeptal Silvanus. "Hlídky jsem nikde neviděl."
Uprchlíci šli celou noc a snažili se vzdálit co nejdál od města. Za rozbřesku dal Silvanus povel, aby se zastavili.
"Ušli jsme takových patnáct kilometrů a doufám, že hlídek moc nepotkáme. Odpočineme si tady v tom hustém křoví. Budeme kryti i před případným leteckým pozorováním."
Vyčerpaní pozemšťané padli na zem. Výbuchy neustále pokračovaly.
"Zirčani ostřelují Procyon," zavrčel Silvanus.
"Pokud používají klasickou munici," prohodil Perkins, "nemusíme si dělat starosti, ale připadá mi, jako bych občas viděl záblesk atomového granátu."
"Naštěstí jsou jen slabé," řekl Stocks. "Ale jestli budou takhle pokračovat dál, vybijou nám generátor a my se odtud už nikdy nedostaneme."
Pearson chvíli v duchu počítal a potom prohlásil: "I při tomto rytmu vydrží štít několik neděl. Nevěřím, že by té munice měli tolik."
Perkins se natáhl na zem a požádal Spontiniho a Weila, aby převzali první hlídku. Weil ukázal bradou na Silvana, který už podřimoval v Yzilině náruči.
"To by mě zajímalo, jak se s nimi dokázal dorozumět."
"Přece telepatií," odpověděl lékař. "A nevylučoval bych, že ta rozkošná dívka čte myšlenky i nám."
"Doufám, že ne," povzdechl si Weil, "to by byl konec umění diplomacie. Ostatně i veškerého soukromí."

16

Les ozařovaly poslední paprsky zapadajícího slunce. Pozemšťané prospali celý den a přece jen si trochu

odpočinuli. Když vstávali, Stocks si položil ruku na břicho a zašklebil se:
"Přiznám se, že mám hlad jako vlk."
"Jakmile se setmí, vydáme se na cestu," řekl Silvanus. "Yzil říká, že hodinu cesty odtud najdeme potrubí s výživnou tekutinou."
Perkins roztržitě přikývl.
"Je sice hezké, že jsme se dostali na svobodu," poznamenal, "ale někdo musí proniknout na loď."
"Hlásím se dobrovolně," pravil Stocks. "Když půjdu celou noc, jsem tam před svítáním."
"To je šílenství," protestoval Silvanus. "Do Procyonu se nedostanete. Určitě zesílili ostrahu. Nedostanete se už ani na přistávací plochu. Ale i kdyby se vám to nějakým zázrakem podařilo, jak překonáte tři sta metrů nekrytým, ostřelovaným prostorem? Použili už nejméně deset jaderných střel a bude to tam zamořené radioaktivitou."
"Riziko nepodceňuju, ale jsem ochoten je podstoupit," trval na svém Stocks.
Perkins zavrtěl hlavou. "Kdepak, kapitáne. Kramer má pravdu a já vám takovou oběť nedovolím. Lepší bude, když se na pár dní ukryjeme v tomhle lese a počkáme. Třeba nám přiletí na pomoc."
"Blížíme se k hoře," upozornil Silvanus. "Tam budeme v bezpečí a něco nás už napadne. Třeba tam najdeme nějaký prostředek, jak Zirčany porazit."
"Jak to víte?" divil se velitel.
"Nevím... Prostě to tak nějak cítím."
"Měli bychom ho poslechnout," přidal se Spontini. "Ty jeho předtuchy se nám zatím osvědčily."
Perkins byl pro, a tak se vydali na cestu. Oxal se nabídl, že půjde vpředu, protože znal terén.
"Už brzy se osvěžíte," prohodila k Silvanovi asi po hodině cesty Yzil.
Zároveň vnímal také rozčilený Oxalův hlas.
"Zajali mě! Utíkejte!" varoval je. "Zirčani přichystali léčku. Utíkejte! Honem!"
"Kolik jich je?" zeptal se Silvanus.
"Pět. Čtyři mě obklíčili a pátý zůstal u vozu. Je zamaskovaný sto metrů napravo od vás."
Yzil už tahala Silvana za ruku. "Tudy je můžeme obejít. Oxalovi už stejně nepomůžeme."
Kramer druhům několika slovy vysvětlil, oč jde.
"Já se postarám o toho u vozu," zašeptal Stocks a ztratil se v křovinách.
Perkins rozdělil zbytek na polovinu a chystali se Zirčany obklíčit.
"Ani se nehni z místa, Yzil," nařídil Silvanus. "Ozvu se ti, jakmile to skončí. Kdyby to nevyšlo, uteč k hoře. Tam se určitě schováš."
"A proč nejdete se mnou? Proti Zirčanům nemáte šanci. Jsou to primitivové, kteří jsou už od dětství cvičeni v boji a zabíjení."
"Musím tě bohužel zklamat. I my jsme cvičeni v boji," přiznal Silvanus.
Dohnal Perkinse, zatímco Pearson s Weilem a Spontinim postupovali vlevo.
"Jsou daleko?" zašeptal velitel po chvíli.
"Necelých třicet metrů. Vnímám útržky Oxalových myšlenek, ale nic souvislého. Asi ho mučí."
Za pár minut se zastavili za keřem a pozorovali odtud paseku, chabě ozářenou měsícem.
Chudák Oxal klečel na zemi, chránil si rukama obličej a čtyři Zirčané ho otloukali pažbami.
Perkins se podíval na hodinky a zadržel Silvana, který se už chtěl vrhnout na nepřítele.
"Nechme Stocksovi ještě pět minut." Vytáhl pistoli. "Jakmile dám znamení, vystřelíme."
Oxal na tom byl stále hůř. Silvanus neměl translátor, a tak nerozuměl, co vojáci křičí, ale nepochyboval, že se z něj snaží vytlouct informace.
Vtom jeden Zirčan ustoupil, zvedl pušku a namířil Oxalovi na hlavu.
"Pal!" zavelel Perkins.
Silvanus stiskl spoušť a kat padl k zemi. Jako ozvěna zazněly další výstřely a zbývající čtyři vojáci se skáceli skoro současně.
Oxal se celý otupělý zvedl a nevěřícně civěl na mrtvé Zirčany. Otřel si krev z čela.
"Proč jste neutekli?" divil se.
"Na Zemi není zvykem opouštět přátele," odpověděl telepaticky Silvanus a nahlas řekl: "Doufejme, že to kapitán Stocks stihl."

"Žádnej strach," ozvalo se. "Než pochopil, oč jde, zakroutil jsem mu krkem. Možná jsou to dobří bojovníci, ale na téhle planetě zpohodlněli."
Perkins se zachmuřil. "Musíme honem zmizet, protože střelbu určitě uslyšela jiná hlídka."
"Aspoň se napijeme," navrhl Stocks. "Hlady už nevidím."
Přiběhla Yzil a ukázala jim nádržku u jednoho kmene.
"Pijte rychle!"
Spontini zatím prohledával Zirčany. U opasků měli polní láhve. Doktor jednu otevřel a ochutnal. Zašklebil se, byl to onen mátový nápoj, který jim nabídl Slag. Všechny láhve vylil a nabral do nich posilující tekutinu.
"Takže máme zásobu na pár dní," prohlásil, "a do další léčky už nepadneme."
Perkins přikývl. "Je ta vaše zatracená hora ještě daleko?" zeptal se po chvíli Silvana.
Silvanus se poradil s Yzil. "Nejméně tři dny cesty," odpověděl. "Ale když si vezmeme jejich vůz, dostaneme se tam rychleji."
Velitele představa dálkového pochodu nijak nelákala a bez námitek souhlasil. "Ale doufám, že to nemá automatickou lokaci."
"Neřekl bych," ozval se Stocks. "Vůz jsem si zběžně prohlédl, je v něm jenom videorádio. Stačí ho vypnout a nezaměří nás."
To už k nim došel Spontini s polními lahvemi. "Natankováno! Škoda že zapomněli na automaty s bourbonem. S chutí bych si dal skleničku."
"Pokud se kdy vrátíme na Zemi," řekl vážně Perkins, "tak vám slibuju, že dám do placu flašku pravýho Lawsona."
Následovali Stockse k vozu. Byla to plošina s průhlednou kupolí, která se přemisťovala na vzduchovém polštáři.
"Jak se tak dívám, Zirčani ještě nepřišli na výhody antigravitace," poznamenal Perkins. "Umí to někdo řídit?"
"Myslím, že bych to s Yzilinou pomocí zvládl," přihlásil se Silvanus. "Ale nejdřív se zbavíme videorádia."
Videorádio bylo umístěno na řídicím panelu. Pearson si je pozorně prohlédl, potom se sehnul pod panel a vyrval několik drátů.
"Ať visím, jestli ten krám bude ještě k něčemu."
"Doufejme, že se nemýlíš," poznamenal Spontini, "jinak nás zase čeká elektroléčba. Nemám na to zrovna nejlepší vzpomínky."
"Inu perspektiva to skvělá není," souhlasil Pearson.
Kramerovi se po několika pokusech podařilo nastartovat a vůz se pomalu rozjel.
Jel tak celou noc. Občas se musel vyhnout automatům s mokem, které Zirčané určitě hlídali. Před svítáním se ráz krajiny změnil. Les zřídl a terén začal stoupat.
Z lesa vyjeli už za bílého dne. Před sebou spatřili travnatý svah posetý balvany. Za ním zářily ve slunci štíty hor.
Silvanus dlouho stál, potom zavřel oči. Měl napjatý výraz, jako by na něco marně vzpomínal. Potom se uvolnil a ukázal na štít vpravo.
"Tam," prohlásil.
Yzil byla celá zmatená a nespouštěla z něj oči.
"To je zvláštní," prohlásila. "Na Skalu jsi nikdy nebyl, a přesto v tvé mysli nacházím obrazy této krajiny."
"Už jsem ti přece vysvětloval, že ne vždy chápu, co se ve mně děje, ale nějak cítím, že tam v té hoře je naše spása."
Perkins si pořádně lokl z polní lahve, kterou mu podal Spontini, a zeptal se: "Takže pokračujeme?"
"Radši bychom měli ještě zůstat v lese a počkat na noc. Celou cestu k hoře se nemáme kde skrýt a mohli by na nás přijít"
"Totéž si myslím já," souhlasil velitel. "Zamaskujeme vůz a vyspíme se. První hlídku má Stocks."

17

Guvernér Slag přišel do pracovny o půl hodiny dřív než obvykle a překvapil stráž, jak se ležérně opírá o stěnu. Voják měl štěstí. Generál byl tak ustaraný, že si porušení disciplíny ani nevšiml. Ani si nesedl a hned si pustil videorádio.
"Plukovníku Hiwo, okamžitě mi podejte hlášení!"
"Rozkaz," odpověděl plukovník, který byl už čtyřicet osm hodin ve službě.
Za pár minut vyčerpaně vešel do guvernérovy pracovny. Pozemšťané byli už dva dny na útěku. Jako by se po nich země slehla.
"Doufám, že mi nesete dobré zprávy," pravil suše Slag.
"Ještě jsme je sice nedostali, ale máme stopu."
"A to?"
"Napadli jednu stráž, která hlídala automat s tím mokem."
Slagovi se zablesklo v očích.
"A výsledek?"
"Pět našich mrtvých," přiznal Hiwo po krátkém zaváhání, "ale ztráty mají určitě i oni. Degeneři nemohou beztrestně zaútočit na zirské válečníky."
Guvernéra rasistický argument příliš nepřesvědčil.
"Kolik těl nepřátel jste našli?"
"Žádné. Ale klidně je mohli odvézt."
"A čím, prosím vás?"
"No," ošíval se Hiwo. "Ukořistili náš vůz."
Guvernér se zalykal vzteky.
"A tomu vy říkáte stopa? Dokud prchali pěšky, stačilo hlídat relativně malé území. Jenže teď..."
"Ale aspoň víme, že se skrývají někde v lese," blekotal Hiwo. "A taky víme, že unikli starým podzemím. To jsem dal dneska v noci zazdít. Pak jsem vyslal helijety. Bohužel je to značně křovinatá a lesnatá oblast, takže toho moc vidět není, ale..."
"Ostraha astroportu je pořád na místě?" přerušil ho Slag.
"Ovšem, pane generále, tam neprojde ani myš. Ale podle místa, kde došlo ke střetu, bych řekl, že prchají od astroportu."
"Možná je to lest. Ať ostraha zůstane na místě, dokud ji neodvolám osobně. Jak pokračuje ostřelování?"
"Podle rozkazu. Použili už dvacet pět atomových granátů. Bohužel bez výsledku."
"Pokračujte v ostřelování. A když to nevyjde, použijeme termonukleární munici. Na mou odpovědnost."
Do místnosti vtrhl poručík.
"Urgentní depeše, pane generále!"
"Co se zase děje?" zavyl Slag.
"Dostali jsme zprávu od invazní eskadry. Je to průšvih!"
"Tak mluvte!" utrhl se na něj Slag. Byl teď stejně sinalý jako Hiwo.
Poručík se podíval do poznámek a spustil: "Komunikace byla špatná, protože mají poškozený vysílač, ale podařilo se nám zprávu rekonstruovat. Let subprostorem proběhl mnohem rychleji, než očekávali, takže v cílové soustavě vystoupili už včera. Když se přiblížili ke čtvrté planetě, která je jediná obydlená, velitel expedice zjistil, že na její oběžné dráze jsou už dvě pozemské lodě. Náš přílet je nijak nepřekvapil, protože okamžitě vyslali depeši v našem jazyce."
"Takže ten zatracenej Perkins ještě stačil odeslat zprávu!" nadával Slag. "Ale jak věděl, že chceme zaútočit zrovna tam?" Hiwo jen pokrčil rameny.
"Jen jestli někdo z mladých nemluvil při hostině příliš," nadhodil.
Guvernér kývl na poručíka, aby pokračoval. "V té depeši se říkalo, že soustava spadá do oblasti vlivu Pozemské unie. Pozemšťané navrhovali příměří, dokud se na Skalu nesetkají velvyslanci našeho impéria a Země. Velitel Loka znejistěl a okamžitě uvědomil operační štáb."
"Proč neinformoval mě?" zaryčel Slag. "Mohl jsem ho upozornit, že pozemské lodě jsou příliš silné."
Poručík jen bezmocně máchl rukama. "Plukovník Loka byl vždycky pyšný na své výsady," přisadil si Hiwo, "a pořád tvrdil, že spadá přímo pod imperiální generální štáb."
"Pokračujte," vyzval guvernér poručíka.

"Naši byli v převaze a imperátor dal osobně povel k útoku. A dál tomu už moc nerozumíme. I když byla převaha tři ku jedné, naše eskadra prohrála. Ale jedna nepřátelská loď byla zničena anebo aspoň vážně poškozena. Loď plukovníka Loka nám ještě stačila poslat tuhle depeši, potom ji zřejmě dostali."
Slag ukázal bradou na dveře a poručík opustil místnost. Guvernér dlouho zamyšleně mlčel. Hiwo raději nic neříkal.
"Rozhodl jsem takhle," řekl nakonec Slag. "Neprodleně vyhlaste nejvyšší bojovou pohotovost. Detektory budou nepřetržitě pročesávat vesmír. Naše tři stíhačky musí být připraveny k okamžitému startu."
"Obáváte se bezprostředního útoku?"
"Pochopitelně! Skal je jediná planeta impéria, kterou pozemšťané znají. Takže na ni zaútočí co nejdříve. Musíme jen doufat, že slíbené posily dorazí brzy. Jinak nám nezbývá než se rozptýlit po lese a přejít na partyzánskou válku, dokud nepřijde pomoc." Udeřil pěstí do stolu a dodal: "Je velice politováníhodné, že se nám tu jejich loď nepodařilo dostat. Máte čtyřiadvacet hodin na to, abyste zajatce našel. Dejte to území pročesávat ve dne v noci! V nejhorším nasaďte třeba všechny muže a veškerou techniku. Proveďte!"

18

Perkins s úlevou pozoroval zapadající slunce. Měl za sebou den plný vzrušení. Blízko nich několikrát projely hlídky a nad lesem ustavičně kroužily dva helijety.
"Doufejme, že aspoň v noci dají pokoj," poznamenal otráveně Stocks. "Tentokrát se nám nějak věnují."
Silvanus si dalekohledem, který našel ve voze, prohlížel hory a tvářil se ustaraně. Nakonec jeho pozornost upoutal skalnatý hřeben.
"Jsem přesvědčen, že naše spása je právě tam," řekl tiše.
"Už bych tam chtěla být, abych zjistila, co se skrývá v tvé duši," řekla Yzil a přivinula se k němu.
"Já taky. Ta záhada mě už silně zneklidňuje."
Vždy praktický Spontini poslal dokola láhev. Když se každý napil, Perkins se zeptal:
"Takže kdy vyrazíme?"
"Já bych počkal," váhal Silvanus, "až bude první měsíc zapadat a druhý ještě nezačne vycházet. Můžeme tak využít skoro hodinu tmy a snad stačíme přejet ten nekrytý prostor. Dál musíme pěšky."
"Měli bychom jet podél lesa, dokud nebudeme mít proti sobě ten váš hřeben," navrhl velitel. "Budeme déle kryti."
V dáli bylo stále slyšet vrčení motoru.
"Doufám, že ten zatracenej helijet nebude lítat celou noc," vrčel Stocks.
Tři hodiny se neskutečně vlekly a uprchlíci měli už nervy nadranc. Konečně dal Silvanus znamení. Opatrně projížděli porostem a dávali si pozor, aby zůstávali ve stínu.
Na okamžik zastavili a hleděli na první měsíc zapadající za hřeben. Vzduch byl mrazivý, a přesto se jim na čele perlil pot.
"Vpřed!" zavelel Perkins. "Je to naše jediná šance. V lese, který v jednom kuse pročesávají, bychom stejně nemohli zůstat věčně. Divím se, že na nás ještě nepřišli."
Silvanus sešlápl plyn a snažil se z těžkého a pomalého stroje vymáčknout maximum. Připadalo mu, že řev motoru musí být slyšet na kilometry daleko. Stocks dalekohledem propátrával oblohu posetou hvězdami. Měl hrůzu z toho, že se na ně každou chvíli snese helijet.
Jeli už čtvrt hodiny a hřeben jim připadal stále stejně vzdálený. Terén byl strmější a vozidlo jelo teď mnohem pomaleji.
Perkins se snad již podvacáté podíval na hodinky. "Zbývá posledních deset minut tmy." Vtom Silvanus prudce strhl vůz doleva.
"K hřebenu se včas nedostaneme," vysvětloval. "Musíme se schovat."
Stocks nahlas zaklel. "Helijet na obzoru! A míří k nám!"
Kramer dupl na plyn a bylo mu srdečně jedno, že motor řve jako tur. Zastavil u mohutné skály. Zatímco jeho druzi vyskakovali z vozu, sebral kus železa, a zapřel jím řízení. Potom telepaticky požádal Yzil o kámen. Když opouštěl vozidlo, položil kámen na plynový pedál. Vůz poskočil, odhodil Silvana a rychle

sjížděl dolů ze svahu.
Pozemšťané, ukrytí za skálou, sledovali helijet, který již bylo vidět prostým okem. Pilot zaznamenal poskakující vozidlo a rozsvítil reflektory. Vyslal na vůz dvě salvy, ale ten pokračoval v jízdě. Když ho zasáhla třetí salva, vybuchl a vznítil se.
Silvanus se chvíli díval na oranžové plameny, které ozařovaly kraj lesa.
"Zirčani určitě pošlou hlídku, aby vůz prohledala," zabručel. "Až zjistí, že uvnitř nejsou mrtvoly, budou pátrat dál. Musíme si pospíšit a využít toho."
Vzal Yzil za loket a vyrazil. Dlouho stoupali do svahu. Bylo to namáhavé a často museli obcházet balvany. Po třech hodinách se zastavili, aby si Yzil a Oxal mohli oddechnout. Domorodci nebyli na takovou fyzickou zátěž zvyklí a bylo na nich vidět vyčerpání. Yzil měla rysy ztrhané únavou, a kdyby ji Silvanus nepodpíral, už dávno by se zhroutila. Oxal na tom nebyl o nic lépe a musel přijmout Stocksovu pomoc.
"Nechte nás tady," žádala ho Yzil. "Jenom vás zdržujeme a já už nemám sílu jít dál."
Spontini jí nabídl láhev a Yzil se lačně napila.
"Tohle mi připomíná zkoušku vytrvalosti na akademii," poznamenal Perkins. "Tenkrát jsem si myslel, že moje kariéra skončí, dřív než vůbec začala. Kramere, je to ještě daleko?"
Silvanus si zvolna přejel dlaní po čele.
"Nevím, veliteli, mám to všechno nějak popletené. Pouze cítím, že se na ten hřeben dostaneme před svítáním."
Stocks pohlédl směrem, kterým Silvanus ukazoval, potom se ohlédl, kolik toho už urazili, a podíval se na hodinky.
"Možné by to bylo, ale musíme vyrazit a už se nezdržovat. Co vaše zranění, Kramere?"
"V pořádku. Před chvílí jsem cítil nesmírnou únavu, ale pak jsem chytil ten svůj druhý dech. Pokud budu mít čím doplňovat energii, jsem schopen šplhat bez přestání."
"V tom případě se napijte," poradil mu Spontini. "Máme ještě celé dvě flašky."
Kramer se sklonil k Yzil a pomohl jí na nohy. I těch pár minut jí pomohlo. Vzal ji kolem pasu a řekl:
"Klidně se o mě opři. V nejhorším tě třeba ponesu."
"To je šílenství! Nebudeš mít dost sil a nedostaneš se tam."
"Nic se neboj, jsem ve skvělé formě."
Vyrazili pravidelným tempem. Dvakrát se museli skrývat před reflektorem helijetu, který neúnavně kroužil nad horami. Zirčané tedy vědí, že jsou naživu, a nedali se ošálit.
Začínalo svítat. Upocení, vysílení pozemšťané tvrdošíjně pokračovali ve výstupu. Skalané na tom byli už velice špatně a stěží se vlekli.
"Odvahu," povzbuzoval je Silvanus, "už tam budeme."
Nakonec si přehodil Yzil přes rameno a Stocks s Pearsonem udělali Oxalovi stoličku. Když zdolali poslední, obzvlášť strmý svah, dostali se na plošinu na úpatí hřebene, který byl jejich cílem.
Horu z větší části obrůstaly jakési fialové pichlavé liány. Všichni padli na zem a zoufale lapali po dechu. Pouze Silvanus zůstal stát a zoufale se rozhlížel.
"Musíme si najít nějaký úkryt," poznamenal Perkins, "protože jakmile vyjde slunce, začnou to tady zase pročesávat. Co se děje, Kramere? Tváříte se tak zoufale."
"Myslí mi procházejí obrazy jakoby z minulosti, ale ty neodpovídají tomu, co vidím teď," postěžoval si. "A přitom jsem si jist, že tohle je ten hřeben. Má příliš charakteristický tvar, než abych si ho mohl splést s jiným."
"Nemůžou to být skutečné vzpomínky," poznamenal Spontini, "protože jste tady nikdy nebyl. Buď je vaše vědomí extrémně receptivní a právě je ovlivňováno vlnami, které my nevnímáme, anebo, což je pravděpodobnější, bylo ovlivněno už dříve. To se mohlo stát léta před vaším narozením a krajina se od té doby změnila."
Silvanus sebou trhl. "Díky, doktore, jste génius!"
Hned přiskočil k fialovým liánám a bylo mu srdečně jedno, že mu rozdírají ruce a předloktí.
"Pozor," upozornil je Stocks. "Blíží se helijet. Zatím brousí kolem lesa, ale každou chvíli může změnit směr."

Silvanus se jako šílený prodíral liánami a přátelé na něj jen nechápavě hleděli.
"Tudy," vykřikl náhle. "Našel jsem jeskyni. Dělejte!"
Proběhli liánami. Jako poslední vešel dovnitř Stocks a snažil se ještě v rychlosti zamaskovat vchod.
"Plevel jeden hnusnej," nadával a prohlížel si zkrvavělé ruce. Pak vytáhl baterku, kterou ukořistil ve vozidle, a posvítil kolem. Jeskyně byla mnohem větší, než by se podle vchodu zdálo.
"Vy si zatím odpočiňte," navrhl Silvanus, "a já to tu trošku prozkoumám."
Vzal si od Stockse baterku a pokračoval do nitra hory. Několikrát musel obcházet mohutné kamenné bloky, zřejmě zřícené kusy stropu. Po sto metrech jeskyně končila. Silvanus sáhl na skálu. Slabě se leskla a byla hladká, jako by ji na tom místě někdo roztavil. Přivolal přátele.
"To je zvláštní," podivila se Yzil. "Vypadá jako rozříznutá laserem. Dříve jsme ho používali na opracovávání stavebního kamene."
"Takže jsme v pasti a brzy nám dojdou zásoby," sýčkoval Weil.
"Naopak, jsem si jistý, že chodba pokračuje," namítl Silvanus.
Pozorně si prohlížel hladkou skálu, ale nemohl v ní najít sebemenší skulinku nebo spáru. Vtom si všiml maličkého výstupku. Chytil ho oběma rukama a zatáhl. Kámen se pohnul a Silvanus div neupadl. Asi třiceticentimetrový kamenný kruh se odklopil a za ním spatřili dutinu s deseti bílými tlačítky.
"To je vypadá zajímavě," poznamenal Pearson. "Teď už by to jenom chtělo znát kód."
"Dva, jedna, dva, tři, šest, jedna, devět...," zabručel Silvanus.
Všichni se na něj udiveně podívali.
"Já nevím, čím to je," vysvětloval, "ale najednou mě ta čísla napadla. Zase ta podivná fantazie."
"Která se nám zatím vždycky osvědčila," uchechtl se Spontini. "Docela bych jí důvěřoval."
Silvanus naťukal čísla a skála se lehce rozechvěla. Potom zprůsvitněla a ukázala se dlouhá osvětlená chodba.
"To je takzvaná molekulární disociace," vysvětlila mu Yzil. "Kdysi na tom nějaký vědec pracoval. Netušila jsem, že se mu to podařilo."
Silvanus udělal pár kroků a ostatní za ním. Téměř mechanicky stiskl tlačítko na stěně. Vibrace ustaly a před sebou měli opět skálu.
"Tentokrát si myslím, že jsme Zirčany převezli," zasmál se Perkins. "Podíváme se, kam to vede a..."
Větu nedokončil, protože Silvanus ho prudce strhl nazpátek.
"Promiňte, veliteli, ale cítím, že je tam nějaké nebezpečí. Musím chvíli pátrat v paměti."
Na okamžik zavřel oči. "Vpravo je vypínač," řekl nakonec. Chvíli ohmatával skálu, nakonec našel další výstupek a stiskl jej "Uf! Fotobuňka ovládala něco jako dezintegrátor. Teď je vypnutý."
Perkins se otřásl při představě, jak blízko byl smrti.
"Doufám, že to byla poslední past."
"Půjdu napřed, veliteli. Doufám, že mě ta moje paměť bude včas varovat."
Vypadalo to, že se chodba táhne do skály hodně hluboko. Šli deset minut, pak je zastavily masivní kovové dveře bez jakéhokoli viditelného otevíracího zařízení. Snažili se najít nějaký mechanismus jako v jeskyni, ale Silvanus je zastavil.
"To nemá cenu," řekl. "Tyhle dveře se dematerializují pouze na zvláštní psychický kód. Nevím, jestli budu schopen vyvinout dostatečně silné mentální impulzy."
"Nemusíš se obávat," povzbuzovala ho Yzil, "máš větší schopnosti než kterýkoli Skalan."
Silvanus se chvíli soustředil. Vtom dveře zavibrovaly, zprůhledněly, zmizely a za nimi se ukázala rozlehlá prostora. Zřejmě to bývala laboratoř, protože na stěnách bylo množství přístrojů a všude samé pracovní stoly, až se mezi nimi málem nedalo ani projít.
Silvanus cítil, jak se mu do mysli zavrtávají myšlenky obou Skalanů, byla v nich radost a naděje.
Určitě jsme v tajné laboratoři, říkala Yzil, kam se naši uchýlili na začátku invaze. Třeba tady ještě někoho najdeme...
Její naděje však byla lichá. Nenašli nikoho a silná vrstva prachu na zemi svědčila o tom, že laboratoř je už léta opuštěná.
Silvanus si přístrojů nevšímal, stejně u většiny ani nevěděl, k čemu slouží, a zamířil rovnou do kouta k veliké obrazovce.

Bez váhání stiskl dvě tlačítka a na obrazovce se ukázal obličej. Mimo jakoukoli pochybnost se jednalo o Skalana. Vlasy měl však skoro bílé a vyzařovala z něj laskavost a zároveň autorita.
"Vítejte! Když jste se dostali živí až sem a nezničili všechno, pak jeden z vás je můj syn nebo někdo z jeho potomků."
Silvana udivilo, že slova byla pronesena telepaticky. Řekl je přátelům nahlas. A tlumočil dál, neboť to, co následovalo, bylo velice překvapující.

19

"Mé jméno je Ixas, představil se stařec. Stejně jako řada mých bližních jsem žil bezstarostně a šťastně, dokud se neobjevili Zirčané. Už od mládí jsem se věnoval teoretické fyzice a potom díky své družce Razi i molekulární biologii.
Bohužel stejně jako všichni Skalané jsem díky našim předkům neznal materiální starosti a nezajímalo mě nic jiného než základní výzkum. Existence jiných civilizací byla sice pravděpodobná hypotéza, ale byli jsme příliš mírumilovní a možná také příliš bázliví, než abychom dobývali vesmír.
Naší tragédií je totiž to, že jsme za staletí ztratili přirozený instinkt a místo něj získali až příliš teoretickou inteligenci. Takže když se vylodili Zirčané, nedokázali jsme se jim vzepřít, třebaže naše znalosti byly v mnoha oblastech nesrovnatelně vyšší než jejich. Po velice povrchním průzkumu naší planety naštěstí usoudili, že jsme degenerované bytosti. Ale dost možná se zas tolik nemýlili, neboť jsme se nedokázali bránit!
Naštěstí už několik let předtím jsme si se ženou vybudovali tuhle podzemní laboratoř. Když došlo k invazi, uchýlili jsme se sem a dosud nás neobjevili. Zůstali jsme v telepatickém kontaktu s několika přáteli, kterým jsme důvěřovali, a sledovali, jak se Skalané mění v otroky. A tu se v mé hlavě zrodil Velký plán."
Silvanus na chvíli zastavil projekci. Potřeboval si odpočinout, telepatická komunikace byla velmi vyčerpávající, a navíc musel ostatním tlumočit. Yzil objevila v laboratoři automat a podala mu kelímek posilující tekutiny. Jeho druhové chápali, jak se asi cítí, a trpělivě čekali, až nabere trochu sil.
"Pokračujte, milý Kramere," řekl s úsměvem Weil, aby trochu uvolnil atmosféru. "Jste první astronaut, kterého dokážu poslouchat déle než deset minut a nezívat přitom nudou."
"A vy jste zase jediný diplomat," zasmál se Perkins, "který se jako první vrhl do zoufalého boje, aby pomohl kamarádovi, a který někomu zlomil vaz."
Silvanus se zatím trochu vzpamatoval a opět zapnul obrazovku.
"...Velký plán. Myslím, že jsem naprosto střízlivě posoudil situaci na planetě. I když je moje laboratoř skvěle vybavena, nemá energetické zdroje a především průmyslový potenciál na výrobu dostatečného množství smrtících zbraní. Navíc moji spoluobčané ztratili válečnický instinkt. Spása Skalu může tedy přijít jedině z kosmu. Za dvacet let, za padesát, za dvě století? To se už nikdy nedozvím.
Kdybychom si mohli opatřit nějakou loď, pak by bylo nejjednodušší odletět a vybrat si planetu obydlenou humanoidy, kterým bychom pomohli rozvíjet vědu a techniku.
Měl jsem však bohužel jen jedinou kosmickou sondu, ještě z doby, kdy jsem doufal, že budu pozorovat jiné civilizace. Její nosnost byla jen pár desítek kilogramů, nemohl jsem v ní tedy vyslat dospělou osobu, spíš jen zárodek života. Rád bych svého syna nebo jeho potomka ujistil, že není žádná umělá bytost nebo robot, ale tvor zrozený z muže a ženy."
Bledý Silvanus tlumočil dál. Tušil, že se konečně dozví pravdu o svém původu. Jeho pěstouni mu nikdy nezatajovali, že ho nalezli v horách.
"Své ženě jsem odebral vajíčko a sobě spermatozoid Y a provedli jsme umělé oplodnění. Když se utvořila první embryonální buňka, přidali jsme jejímu genomu některé genetické kódy. Zpočátku to šlo snadno, jako třeba upravit barvu vlasů a přidat normální hrtan, aby se náš syn nepodobal příliš Skalanovi a předčasně na sebe neupozornil Zirčany. Potom - protože jsme na neznámou planetu hodlali vyslat bezbranného tvora, jsme se s Razi rozhodli, že mu dáme co nejvíce šancí na přežití. A tak jsme mu dodali imunitu proti všem známým nemocím. Když se embryo vyvinulo ještě víc, podařilo se nám vpravit do buněk jakýsi bezpečnostní systém, který mu v případě ohrožení umožňoval znásobit smysly, sílu a

případně i rychlost hojení.
Vyžádalo si to hodně práce, ale to nebylo všechno. Embryonálním buňkám, z nichž vzniknou mozkové neurony, jsme museli ještě dodat genetickou paměť, tedy dát jim množství teoretických znalostí, které se projeví ve vhodný čas. A tak náš syn, pokud by se dostal do dostatečně vyvinuté civilizace, byl by schopen zkonstruovat kosmickou loď a později s ní zamířit ke Skalu. Jakmile zde přistane, bude ho přitahovat tato laboratoř a jiné podobné věci. To uvidíme později.
Razi na projektu pracovala bez ustání, a nebýt jí a jejích biologických znalostí, já sám bych to asi vzdal. Když jsme skončili, uložili jsme asi čtrnáctidenní embryo, jehož vývoj byl pozastaven, do rakety. Jakmile raketa zaregistruje nějakou zajímavou planetu, přesune se na její oběžnou dráhu a embryo oživí. A až plod dozraje, stupeň s dítětem se od rakety oddělí a vyloží dítě nedaleko nějakého obydleného místa, kde je někdo najde. Dál už bude všechno záviset pouze na náhodě. Raketu jsme pro jistotu vybavili antiradarovým systémem, aby ji nikdo neobjevil."
Na obrazovce bylo vidět raketu stoupající k obloze. Rychle se zmenšovala, až z ní zbyl jen maličký bod na hvězdné obloze. Potom se opět ukázal Ixas.
"Tím jsme skončili. Raketa odletěla a nese s sebou veškeré naše naděje. Je naprogramovaná tak, aby se nejdříve vzdálila na osmdesát světelných let od Skalu, čímž unikne ze zirské sféry vlivu, a to nejen dnešní, ale i později, za dvě stě let. Potom prozkoumá každou soustavu, dokud nenajde planetu obydlenou humanoidy a pokud možno aspoň s minimálními zdroji energie.
Teď se cítíme už zbyteční a nemáme co na práci. Jedině dokončit obranu laboratoře a připravit poslední instrukce o objevech, které lze rychle použít proti Zirčanům. Ale to nezabere příliš času. Jestliže se můj potomek dostane až sem, najde zde psychicky řízený paralyzátor, který lze použít v boji zblízka, silný laser a osobní silové pole."
Obraz na chvíli zmizel. Pak se stařec znovu objevil. Byla na něm patrná značná únava.
"Právě jsme učinili poslední rozhodnutí. Za chvíli se všichni odebereme do dezintegrační komory. Rozhodli jsme se pro tuto krajnost, protože stále častěji zachytáváme volání spoluobčanů. Jednoho dne by nás někdo nechtěně mohl zradit a Zirčané na nás přijdou. Kdybych se jim dostal do rukou, nebudu mít sílu ani odvahu vydržet výslech. Jednou z podmínek úspěchu Velkého plánu je i jeho utajení. Musíme tedy zmizet ze světa. Pouze litujeme toho, že se nikdy nedozvíme, jak to dopadlo. Náš syn bude mít bezpochyby instinktivní vzpomínku na to, co jsme mu dali, ale co jeho potomci? Skutečně se nám podařilo dát jim genetickou paměť? Ideální by bylo, kdyby si náš syn vzal Skalanku anebo ženu nějaké hodně příbuzné rasy. Ale co potom převládne? To se nikdy nedozvíme. Jestliže jednoho dne někdo z mých potomků bude sledovat tento záznam, nechť nikdy nezapomene, že máme pouze jediný cíl - zbavit Skal vetřelců! Jakmile se tak stane, doufám, že moji spoluobčané se z této lekce ponaučí a budou hodní šance, kterou jsme jim dali. Sbohem!"

20

Obrazovka zhasla a pozemšťané dlouho setrvali v dojatém tichu. Silvanovi stékaly po lících slzy, ani šije nepokoušel setřít.
Yzil mu opět dala napít, aby se posilnil.
"To je skvělé, takže ty jsi syn našeho největšího vědce! Z hlasu jí už nezněla pouze láska, ale i úcta a obdiv."
"To je úžasné!" zvolal Spontini. "Můj drahý Kramere, jste ten nejkrásnější biologický výdobytek všech dob. Ixas a jeho choť byli geniální! Doufám, že nechali nějaké poznámky, aby se v jejich pracích dalo pokračovat. Mohli bychom stvořit nad-lidi!"
"Potrvá celé měsíce, než tuto laboratoř prozkoumáme," usmál se Silvanus, "ale nechce se mi věřit, že by otec nemyslel na nebezpečné důsledky svého objevu. Je pravděpodobné, že řadu tajemství si odnesl s sebou."
"Situace se tedy aspoň vyjasnila," ozval se Perkins. "Takže už víte, kde se vzaly ty vaše podivné schopnosti. Díky této laboratoři budete mít určitě značnou moc. Ale nezapomeňte na hlavní cíl - vypudit Zirčany ze Skalu. V tom samozřejmě můžete počítat s naší pomocí." Ironicky se podíval na Arthura

Weila a dodal: "Jenom doufám, že diplomati zatím nenajdou nějakou možnost jak zastavit válku. Moc rád bych toho guvernéra nakopnul do prdele!"
Pearson pokýval hlavou a poznamenal: "Než se začneme zamýšlet nad touto sympatickou hypotézou, nesmíme zapomenout, že nás všichni Zirčani hledají a bombardují nám loď. Jakmile se Kramer vzpamatuje, měli bychom prohledat laboratoř. Tedy spíše on, protože já ty nápisy nedokážu rozluštit. A musím přiznat, že trochu odpočinku by taky nebylo na škodu."
Jeho návrh byl jednomyslně přijat. Objevili několik pokojíků, v nichž dříve bydleli obyvatelé laboratoře. Silvanus a Yzil se natáhli na lůžko, které bylo pro dva poněkud úzké. Silvanus chtěl dívku políbit, ale ta se najednou ostýchala.
"Když znám tvůj původ, Silvane, myslím si, že už nemám na tebe právo jenom já. Jsi jediná naděje našeho lidu, zatímco já se narodila až po invazi jako otrokyně a nedostalo se mi žádného vzdělání. Ale v jiných městech, která jsou okupována spíš jen symbolicky, žijí vzdělané dívky, které tě budou hodny."
"Zřejmě jsi Ixase dost dobře nepochopila. Věděl, že jeho spoluobčané jsou inteligentní, a přesto se nepokoušel organizovat odboj, protože si uvědomoval, že ztratili jakýkoli obranný instinkt. Ale ty a Oxal jste tento základní instinkt znovu nalezli, protože jako první jste se postavili Zirčanům, abyste pomohli cizímu člověku. Nevím, co nám chystá budoucnost, ale přísahám ti, že zůstanu s tebou tak dlouho, dokud mě budeš chtít."
Yzil se uklidnila, vášnivě ho objala a usnuli až mnohem později, unaveni ještě víc než předtím.

21

"Tak co, Pearsone, jak to jde?" zeptal se Perkins.
"Už jsem skoro hotový, veliteli. Ještě pár kontaktů."
V Ixasově laboratoři byli už třetí den. Hned druhý den ráno Silvanus, Yzil a Oxal prozkoumali laboratoř. Brzy narazili na plán transpaciálního vysílače, který by měl fungovat na stejných principech jako pozemské přístroje. Pearson ho se Stocksovou pomocí právě dokončoval.
Utáhl poslední šroubek a otřel si zpocený a špinavý obličej.
"A je to, veliteli, za chvíli se dozvíme, jestli jsme se nenamáhali zbytečně."
Rychle stiskl několik tlačítek.
Do dvou minut se na obrazovce ukázal obličej. Obraz byl rozmazaný, ale zvuk dobrý.
"Spojte nás s generálem Gauthierem," požádal Pearson. "Priorita A jedna."
"Vzhledem k válečnému stavu se předávají pouze služební depeše," odvětil suše operátor. "Udejte svůj kód."
Pearson se přemohl a spolkl nadávku. "Jsme posádka Procyonu II a máme důležité informace o Zirčanech. A jestli nechceš, aby tě převeleli na ten nejzapadlejší satelit, tak pohni kostrou."
"Udělám, co půjde, ale běda, jestli je to jenom fór! Momentálně se s úřady musí zacházet opatrněji než s plutoniem."
Čtvrt hodiny si je předávali všelijací prostředníci. Konečně se ukázal Gauthier.
"Perkinsi! Odkud to voláte? Z Kramerovy zprávy jsem vyrozuměl, že vás zajali."
"Podařilo se nám uprchnout a spojili jsme se s vámi vysílačkou vlastní výroby, proto je tak mizerný obraz."
Velitel stručně vylíčil, co vše zažili.
"Kde je Procyon?" zeptal se generál.
"Pořád na přistávací ploše, ale obávám se, že pokud rychle nezasáhnete, Zirčané nakonec vybijí generátor."
"Bohužel nemám žádnou volnou loď," řekl generál a tvářil se přitom účastně. "Jakmile přišla vaše první zpráva, prezident nařídil bránit soustavu Alfa. Není vyloučeno, že tomuto rozhodnutí napomohla tamní bohatá ložiska titanu. První kontakt se Zirčany jen posílil jeho rozhodnutí. Kdepak, nehodlali vyjednávat, odmítli jakékoli příměří a zaútočili na naše lodě."
Gauthier rychle popsal průběh bitvy a uzavřel: "Jedna naše loď byla poškozena, ale stačila doletět na základnu. Z vaší zprávy a z výslechu dvou zajatců vyplynulo, že se Zirčany se v současné nelze

dohodnout. Ozbrojený konflikt je prostě nevyhnutelný. Naštěstí jste zjistil souřadnice Zirky. A prezident se rozhodl, že tuto nesmírnou výhodu využije. Náš generální štáb měl největší strach, zda jste náhodou neprozradil souřadnice Země nebo ostatních planet."
Perkins zavrtěl hlavou. "Guvernér byl tak posedlý touhou po naší lodi, že se na něco takového zapomněl zeptat. Zirčani znají pouze souřadnice Terranie XIV. Ta bude určitě jejich dalším cílem."
"To je prostě skvělé!" zvolal potěšené Gauthier. "To uvolní část obranných sil Země a umožní posílit posádku na Terranii. A možná pro vás vymůžu i čtyři lodě. Ale potrvá jim to k vám několik neděl, protože všechny lodě s novým pohonem útočí na Zirku."
Pozemšťané seskupení kolem přijímače si oddechli.
"Po poradě s generálním štábem prezident usoudil, že nejlepším řešením bude překvapivý úder přímo na centrum Zirského impéria. Tím by se konflikt potlačil v samém zárodku."
"Já se domníval, že zatím máme jen padesát superrychlých lodí," namítl Perkins.
"Je to tak, ale ty nepatří do první vlny, která má prověřit nepřátelskou obranu a dodat nám chybějící informace. Hlavní vlnu tvoří klasická flotila. Prezident do ní uvolnil všechny lodě, které nejsou nezbytně nutné k obraně planet. Ale vraťme se k vašemu problému. Jste v bezpečí?"
"Přinejmenším jsme se dobře schovali. Nás spíš zneklidňuje stav Procyonu. Jak znám zirský fanatismus, nakonec použijí i termonukleární střely. Tím by se štít zhroutil."
Generál svraštil čelo.
"Vzhledem k tomu, že nevíme, jak dopadne útok na Zirku, ztráta Procyonu by mohla mít katastrofální důsledky. To nemůžete nic podniknout?"
Perkins zavrtěl hlavou a nadechoval se.
"Našel jsem v laboratoři řadu zajímavých věcí, které by nám mohly pomoci," ozval se Kramer.
"Každý den navíc je vítězství," rozhodl generál Gauthier. "Jednejte, jak chcete, ale pamatujte si, že v žádném případě jim nesmíte padnout do rukou živí. Zlomte vaz, chlapi."
Perkins se otočil k Silvanovi. "Jaké máte plány?" zeptal se. "To si myslíte, že nás šest stačí na celou zirskou posádku, která nás honí jako zajíce?"
"V tom je právě naše síla. Lovec nečeká, že by se zvěř bránila."
"Smekám před vaší odvahou, ale šest pistolí je trošku málo," poznamenal Pearson.
"Na tyhle nešťastné zbraně jsem ani nepomyslel," usmál se Silvanus, "ale na ty, co tady zanechal Ixas. Našel jsem tu antigravitační vozidlo, které nám umožní přemisťovat se rychle a tiše, a hlavně výkonný laser."
"Ukažte nám to," vybídl ho Perkins.
Silvanus jim ukázal plastickou kupoli pro čtyři až šest osob, miniaturní laser a černou kostku.
"Podle Ixase je to paralyzátor s účinkem na dvě stě metrů. Musím ho ale nejdřív vyzkoušet."
"Na jakém principu to funguje?" zeptal se Stocks.
"To nevím. Ovládá se psychicky."
Silvanus jim předvedl kovový opasek s masivní přezkou s několika knoflíky.
"Ale tohle je něco! Tahle věcička kolem vás vytvoří silové pole, které vás chrání před klasickými projektily a radioaktivním spadem."
Podal opasek Perkinsovi, ale ten ho rozhodně odmítl.
"Tato ochrana patří vám, Kramere. Nezapomeňte, že jste nadějí celého národa a že ve vás třeba ještě dřímají úžasné znalosti. Váš život je určitě mnohem cennější než náš."
"Co tedy uděláme?" zeptal se Stocks.
"S antigravem," odpověděl Silvanus, "můžeme v noci zaletět na astroport a provést sabotáže, které naruší ostřelování Procyonu."
"A nemohli bychom ho rovnou zachránit?"
Perkins zavrtěl hlavou.
"Mám strach, že se kapacita generátoru snížila nejméně o třetinu. Procyon by ve stavu automatické obrany nemohl odletět."
"A co takhle přepadnout palác? To by bylo překvapení," nadhodil Silvanus.
"Ale jak byste si to představoval?" zeptal se se zájmem Stocks.

22

Antigravitační přístroj vyplul ze stínu hory. Silvanus řídil a Stocks po jeho pravici svíral laser. V přístroji bylo tak málo místa, že Arthur a Oxal museli zůstat v laboratoři. Protestovali, ale Yzil slíbila, že bude Oxala telepaticky informovat.
Kramer řídil v takřka naprosté tmě. Druhý měsíc ještě nevyšel. Vtom se na radaru ukázal bod.
"Nepřátelský helijet, osm set metrů od nás," hlásil Perkins. "Letí dost nízko nad zemí, je pravděpodobné, že si nás vůbec nevšiml. My jsme výš."
"To je skvělá příležitost, jak si vyzkoušet ten laser," zvolal radostně Stocks a přiložil oko k infrazaměřovači.
Stiskl spoušť. Zpočátku se zděsil, že se nic nestalo, ale vzápětí se helijet rozlomil, začal prudce klesat dolů a roztříštil se o zem.
"Takže to skutečně funguje," konstatoval suše Pearson.
Antigrav brzy doletěl nad astroport. Procyon tam stál dál a kolem něj se šířila fialová záře. Zirčané po něm nepřestávali pálit.
Na druhém konci astroportu stály tři stíhačky.
"To jsou naše první cíle," ukázal na ně Perkins. "Když je zničíme, našim záchranným lodím už nic nehrozí."
Za necelé tři minuty antigrav odlétal, zanechávaje za sebou samou spoušť. Stíhačky explodovaly, řídicí věž byla v troskách a stejně tak ostatní budovy. Nedalekým lesem se táhly hnědé pruhy, jako by ho někdo přeoral. Veškerá dělostřelecká postavení, klasická i jaderná, přestala existovat.
Pozemšťany účinek laseru tak vyděsil, že se na sebe s hrůzou zahleděli.
První se vzpamatoval Pearson. "No to se povedlo," zabručel. "Doufejme, že i druhá část plánu proběhne stejně snadno."
Silvanus přistál nedaleko bývalé čističky. Vyskočil první, zapnul si silové pole a zašeptal: "Jdu napřed, kdyby Zirčani náhodou zjistili, kudy jsme uprchli."
Bylo to rozumné rozhodnutí, protože když se dostal k šachtě, obstoupili ho náhle čtyři Zirčané. Jeden zvedl pušku a chtěl ho srazit ranou pažby do hlavy.
Zbraň se odrazila dvacet centimetrů od cíle. Zirčan ani nestačil pochopit, co se stalo, protože všechny svaly mu rázem ztuhly a skácel se k zemi. Silvanus psychicky zapnul paralyzátor. Výsledek ho sice překvapil, ale hned se zaměřil na ostatní Zirčany a zneškodnil je.
Doběhl k nim Spontini a sklonil se nad nimi.
"Jsou mrtví! Máte hroznou zbraň a je dobře, že ji můžete používat jenom vy."
Za hodinu vstoupili do hlavní síně paláce. Cestou narazili na jedinou překážku - na čerstvě zazděný tunel, který však neodolal Stocksovu laseru.
***
Guvernér Slag stál za pracovním stolem a mlčky naslouchal Hiwovu hlášení.
"Veškeré spojení s astroportem a našimi jednotkami se přerušilo," chrlil na něj plukovník. "Pěší posel mě informoval, že naši byli napadeni jakousi neznámou zbraní. Během několika vteřin zničila, co mohla. Stíhačky, budovy, dělostřelecká postavení. Jako by je někdo přemázl gumou. Ušetřeny zůstaly jen lehčí jednotky, které byly rozptýleny v okolí. Nejhorší na tom je, že útočníka nikdo nespatřil."
Do místnosti vpadl mladičký poručík. Byl celý sinalý a tak rozrušený, že nejen zapomněl zasalutovat a ohlásit se, ale nedokázal ze sebe vypravit ani slovo.
"No tak co je?" zařval na něj generál.
"Právě jsme zachytili zprávu generálního štábu pro všechny planety Zirského impéria. Zirku zákeřně napadly lodě Pozemské unie. Všechny lodě se mají hned vrátit na Zirku!"
Slag se zděšením zhroutil do křesla. Radši se ani neptal, jak se ti zatracení pozemšťané dostali k souřadnicím Zirky.
"Naši stateční vojáci ty degenery brzy porazí na hlavu," prohlásil hlasem, o kterém by si rád myslel, že je pevný.

"Ale ovšem, pane generále," odpověděl poručík, "jenže z těch útržků depeše, které jsme zachytili, se zdá, že boje jsou velmi urputné a že máme značné ztráty."
Dál se nedostali, protože dveře se opět rozletěly a kdosi stál na prahu. Plukovník Hiwo sahal po zbrani, ale vtom mu ztuhly svaly a zůstal přikován na místě.
Silvanus chtěl dostat guvernéra živého, a proto nastavil paralyzátor na minimální výkon.
Zirčané jen bezmocně přihlíželi, jak se jejich zajatci chovají v pracovně jako doma. Stocks jim odebral zbraně a Perkins hledal translátory. Potom křeč pominula.
Perkins se usadil do guvernérova křesla a suše začal: "Jeden bojový člun je na oběžné dráze kolem Skalu a výstražnou střelbou vám zničil astroport. Je připraven udeřit znovu a kdekoli. Navíc jsme se zmocnili paláce. Jak jste již určitě zjistil, máme strašné zbraně. Nechceme však krveprolití, a proto vám dáváme poslední šanci."
Velitel se na okamžik odmlčel, aby zjistil, jak jeho bluf zabírá.
Slag byl tak otupělý, že ani nezareagoval. Perkins tedy pokračoval. "Ihned rozkážete posádce, aby složila zbraně a shromáždila se na astroportu."
Slag se chtěl snad v posledním návalu hrdosti ještě vzepřít.
"Zirčané nikdy nekapitulují před degenery a..."
Větu nedokončil, protože Perkins kývl na Stockse a ten mu vyťal monumentální políček.
"Ten rozkaz prostě vydáte," dodal důrazně Perkins, "i kdybych k tomu měl použít masážní stůl, ve kterém jste nacházel takové zalíbení."
Na generálově čele se perlily obrovské kapky potu. "Na to nemáte právo! Sáhnete na nás a náš imperátor nás krutě pomstí."
Perkins se sebevědomě rozesmál.
"Jakmile naše eskadry dokončí svou práci, váš imperátor už bude po smrti anebo naším zajatcem. Nevyzráli jste ani na naši loď, což je jen takový průzkumný člunek. A teď si představte, kolik munice je potřeba na pořádnou bitevní loď, která je stokrát silnější."
Narážka na fiasko s Procyonem a strach z masážního stolu nakonec zlomily guvernérův odpor. Znaveně stiskl několik tlačítek. Na obrazovce se ukázal důstojník.
"Vzhledem k přesile, které musíme čelit, a abychom se vyhnuli masakru, rozhodl jsem se kapitulovat," řekl Slag a tupě zopakoval Perkinsův požadavek.
Perkins se spokojeně podíval na Kramera, který si vydechl úlevou.

23

Generál Gauthier chvatně prošel bohatě zdobenými sály a vstoupil do guvernérovy pracovny.
Od té doby, co pozemšťané zneškodnili posádku, uplynul skoro měsíc. Odzbrojení a demoralizovaní Zirčané se nechali zavřít v budově narychlo přeměněné ve vězení. Dohlíželo na ně několik Skalanů, kteří měli zadostiučinění, že se teď mohou bývalým pánům pomstít.
Silvanus se s naprostou samozřejmostí usadil v paláci a začal telepaticky kontaktovat všechny Skalany. Zpráva o porážce Zirčanů vyvolala výbuch radosti, ale když první rozjásané chvíle pominuly, bylo třeba myslet na to, aby se Skalané zorganizovali. Ixas udělal dobře, že si svá tajemství nechal pro sebe. Skalané byli sice vysoce inteligentní, ale naprosto mimo realitu. Perkins už obsadil Procyon, ze zirských zdrojů dobil zásoby energie a hlídal, jestli se neblíží nepřítel. Zirčané se však neukázali. Patrně měli jiné starosti.
Posádka Procyonu se shromáždila v Silvanově pracovně. K ní se přidali Oxal a Yzil.
"Prezident mě pověřil, abych vám blahopřál," začal generál Gauthier. "Díky vám jsme získali nad Zirčany výhodu a Země vám vděčí za to, že se vyhnula dlouhé a nákladné válce." Perkins chtěl něco namítnout, ale generál ho nepustil ke slovu. "Dobře vím, že za to vděčíme Kramerovi, a především jeho otci Ixasovi, jehož génius dokázal vytvořit takovou časovanou bombu. Ještě včera jsem ze své lodi dlouho hovořil s prezidentem. S radostí vám mohu oznámit, že válka skončila. Zirčané kapitulovali! Už naše první vlna zlikvidovala všechny nepřátelské lodě. A když dorazila naše flotila, imperátora a štáb zachvátila panika a hned chtěli vyjednávat. Imperátor se zřejmě obával, že ho vezmeme do otroctví, jako to mají ve zvyku

oni. Když pochopil, že Pozemská unie v žádném případě nehodlá Zirku okupovat, jednání pokračovala hladce. Zirčané se zavázali, že opustí veškeré obydlené planety, a to včetně Skalu. Ponechají si pouze panenské planety, které kolonizovali, a budou mít právo pokračovat v expanzi v určeném sektoru Galaxie, ale samozřejmě se musí vyhnout všem již obydleným planetám. Na to dohlédne speciální komise."
"A nebojíte se, že Zirčané budou jednoho dne usilovat o pomstu?" zeptal se Weil.
"To není příliš pravděpodobné, protože jsou technicky tak zaostalí, že by jim to trvalo několik století, než by nás dohnali. Navíc už nebudou mít otroky a budou se muset o všechno postarat sami. Tuším, že tam zanedlouho dojde k převratu a bude nastolena demokratická vláda."
Gauthier se obrátil k Silvanovi.
"Vzhledem k tomu, že je to zřejmě i vůle Skalanů, prezident vás uznal za jejich představitele. Vaše žádost o přidružení k Pozemské unii byla přijata. Vaše planeta si však zachová autonomii a svá specifika. Dokud si nezorganizujete obranu, budete mít k dispozici dvě pozemské bitevní lodě. Arthur Weil byl jmenován zdejším velvyslancem Unie a je pověřen, aby navázal potřebné styky."
"To jsou dobré zprávy," usmál se Kramer. "Ani nevím, jak panu prezidentovi poděkovat za jeho pochopení. Doufám, že se váš velvyslanec v našem skromném hlavním městě nebude nudit."
"Jak se může člověk nudit uprostřed takových zázraků?" vzdychl si Arthur a ukázal oknem na elegantní stavby.
Generál Gauthier během hodiny vyřídil vše potřebné a potom vstal. "Bohužel musím už odletět. A Procyon dostal rozkaz, aby na zpáteční cestě navázal kontakt s domorodci na čtvrté planetě Alfy, kteří jen o chlup unikli Zirčanům."
O něco později Silvanus přistoupil k oknu. Byl v pracovně sám pouze s Yzil. Dívka se k němu přivinula.
"Čeká nás velká práce," vzdychl si. "Musíme naše spoluobčany přesvědčit, že je třeba zorganizovat dobrou obranu, a sehnat skupinku vědců, kteří prozkoumají Ixasovy vynálezy."
Mlčky hleděli na les a na hory, v nichž se nedávno skrývali.
"Ale to všechno by nám nemělo zabránit v tom, abychom se nepokusili ukojit otcovu zvědavost," řekl po chvíli Silvanus.
Yzil na něj udiveně pohlédla.
"Chtěl přece vědět, zda i naše děti budou mít genetickou paměť."